Saccsiv's Weblog

Secţiune 1.01 Text excepţional: MARŞUL DISTRUGĂTORULUI

Posted în ORTODOXIE by saccsiv on martie 14, 2011

În loc de introducere

Problemele lumii de astăzi sunt de o gravitate extremă, nemaiîntâlnită; niciodată nu s-au ivit astfel de dificultăţi. Cauza lor este una: lucrarea antihristica a duhurilor necurate aliate solidar cu oameni fără Hristos, acum – la sfârşitul mileniului doi şi începutul mileniului trei. Cel mai slab punct este acela că omenirea nu mai lupta, iar cei câţiva despre care se ştie că totuşi mai lupta (în mişcarea antiglobalismului) nu ştiu de fapt cu cine lupta, pentru că, după cum se va vedea, duşmanul este stăpânul minciunii şi al diversiunii. Oameni cu sufletul vândut demonilor s-au urcat cu ajutorul lui Lucifer la cârmă omenirii şi sunt la un pas de a o supune desăvârşit, nevăzut şi în secret.

† † †

Vedenia ce urmează a avut loc în 1905, în Rusia, şi în ea sunt prezentate foarte convingător toate cursele drăceşti care împresoară lumea „civilizată" a ultimelor două secole. Cu ochii noştri putem vedea astăzi cât de înalte culmi ale minciunii şi manipulării au atins aceste uneltiri demonice; cumplită relativizare, regresul moralei, nonconformismul, libera-cugetare şi „modernismul" credinţelor, ideologiilor şi al „convingerilor ştiinţifice" sunt cele mai periculoase.

De observat, ca diavolul a ajuns la o aşa mare dominaţie asupra omenirii pentru că şi-a folosit cu multă insistenţă şi viclenie periculoasă să însuşire de a sugestiona. Puterea de sugestie asupra liberei voinţe a omului lipsit de vigilenţă este arma lui cea mai tare. În faţa acestor primejdioase sugestii mincinoase care acţionează asupra psihicului, omul cu discernământ are ca arme ADEVĂRUL, CREDINŢA, NĂDEJDEA, DRAGOSTEA, RUGĂCIUNEA ŞI CELE 7 SFINTE TAINE ale BISERICII ORTODOXE.

Iisus Hristos este calea, adevărul şi viaţa!

SEMNELE VREMII

TAINA FĂRĂDELEGII

(vedenii şi descoperiri dumnezeieşti asupra vremurilor din urmă)

Nota asupra ediţiei

(această notă aparţine primei ediţii publicate în Rusia în anul 1905)

Cu câtva timp în urmă, unul din editorii acestui text a primit de la părintele său duhovnicesc o scrisoare din care reproducem câteva pasaje:

Iubite intru Domnul părinte!

Este a patra zi de când vieţuiesc în singurătate, acolo unde doar cerul şi pământul vestesc minunatele lucrări ale Domnului. Această singurătate, însă, nu numai că nu m-a făcut să dau uitării tot ce se întâmplă cu oamenii şi în lume; ci urâţenia dramei omeneşti al cărei scenarist a fost şi este vrăjmaşul – luptător împotriva lui Dumnezeu, s-a conturat parcă şi mai desluşit pe fondul naturii paşnice şi ascultătoare voinţei lui Dumnezeu.

Iată că, acum şi aici, se impune stringent necesitatea de a publica pentru omenirea orbita şi întunecată aceste două vedenii – revelaţii, apărute în Rusia în acelaşi timp, şi rămase neobservate şi neînţelese până în ziua de azi.

Cu toate că nu mai exista nicio speranţă că în prezent ele vor fi apreciate la justa lor valoare, aş dori totuşi să îndrept, iarăşi şi iarăşi, asupra lor atenţia Rusiei aproape pierdute. Poate măcar astăzi vor auzi, măcar acum, când *întregul program* odios a fost deja îndeplinit până la capăt. Acesta ar fi singurul lucru care mai poate contribui la mântuirea noastră.

Poate că aceste vedenii îi vor oferi fiecărui cititor înţelegerea a tot ce s-a întâmplat şi va trasa calea unica către renaştere.

Siliţi-vă, iubiţii mei, nu putem privi liniştiţi la agonia Rusiei (a lumii întregi, n.ed. 2009).

Cu dragoste întru Hristos…

Aceste publicaţii sunt următoarele:

— N.P. Riskovski „*Marşul distrugătorului*”, Zaraisk, 1905;

— N. Kolosov „*Povestire pascala*”, 1905

Editorii (ediţiei din 1905)

(în acest text va fi publicat doar „Marşul distrugătorului” cu adaosuri explicative la subsol şi note la sfârşitul descoperirii, care întregesc înţelesul prin completările actuale)

VEDENIA [1]

Ce-a fost nu ştiu. Poate că vis sau o viziune extatica, sau pur şi simplu o halucinaţie prelungită şi complicată… Adevărul e că mi s-a întâmplat în realitate, fără pierderea cunoştinţei (l). Şi simt o putere de neînvins, care mă sileşte să transmit, să povestesc tot ce-am văzut şi

auzit (2), să descriu acele îngrozitoare figuri monstruoase, care mi-au apărut în faţa ochilor, în timp ce dormeam, sau nu dormeam, sau poate deliram într-un anume fel, aievea şi conştient, faţă-n faţă cu acel tărâm sumbru şi înfricoşător, care s-a deschis în faţa mea.

În timp ce şedeam la masa de scris, în camera de lucru, pe la orele unu după miezul nopţii, mi s-a părut deodată că mă scufund cu repeziciune într-o prăpastie întunecoasă, în interiorul pământului (3), în iad, undeva la o adâncime de 550 de mile. Nu ştiu cum, dar cifra aceasta mi s-a întipărit în memorie.

De jur-împrejur era întuneric beznă, iar în fundul iadului ardeau focuri ce se înălţau ca nişte limbi alungite şi se prelingeau în vâlvătăi stacojii de culoarea sângelui, iar întunericul era negru, mai negru decât o noapte ploioasă fără stele; în el licăreau flăcărui sferice, ce pătrundeau peste tot, parcă muşcând cu limbi de şarpe. Am desluşit într-un târziu ca acestea se asemuiau cu nişte fiinţe desfigurate, de o hidoşenie înfiorătoare, ca şi acel întuneric, iar flăcăruile sferice înţepătoare erau ochii lor. (4)

Auzeam acolo, în beznă, voci stridente, asemănătoare zăngănitului unor placi de cupru, la „auzul căruia ţi se opreşte inima în loc, cade şi îngheaţă, şi îţi vine greaţă”. (5) Auzeam sporovăiala necuviincioasa şi citeam gândurile acestor fiinţe ale beznei, şi toate tainele lor s-au descoperit înaintea mea. Şi mai era Cineva (6) lângă mine şi mă sprijinea, ca să nu mor – şi prin El eu eram mai tare decât beznă. (7)

Fie ca toate acestea să fie interpretate de cititori cum vor găsi de cuviinţă, dar eu voi descrie tot ce s-a întâmplat şi voi comunica ceea ce e scris aici şi intitulat de mine: „Marşul distrugătorului”. Voi îndeplini acest lucru cu smerenie.

17 aprilie 1905 N.P. Riskovski (*8*)

MARŞUL DISTRUGĂTORULUI

„— Sunt slăbit şi învins, dar mai posed încă marea FORŢA DE SUGESTIE (9), şi voi zdrobi lanţurile şi cătuşele, voi trece peste hotarele universului, şi mă voi ridica împreună cu legiunile mele, şi-i voi SILI pe oameni SA SE RĂSCOALE, şi voi începe bătălia, ultima BĂTĂLIE (10) cu acest Miel blând, ale Cărui raze de slavă, a Cărui blândeţe, smerenie, răbdare, curăţie, nevinovăţie şi Sfinţenie a să mă ard cu o flacără insuportabilă (11), ameninţând cu apropierea

prăbuşirii mele în întunericul cel mai din afară. Ştiu că de acolo nu exista scăpare (12), fiindcă acela este sălaşul veşnicului întuneric al nefiinţei, unde vremurile sorocite mie sunt pecetluite şi terminate, toate mijloacele pierdute definitiv – acolo, în sălaşul întunericului, în nouă şi nesfârşita – pentru mine – eternitate".

Aşa gândea Lucifer, încătuşat în infern până la ziua Judecăţii de Apoi, şi s-a îngrozit de ceea ce-l aştepta; îşi aminti lăcaşurile Luminii şi bucuriei de-a pururi, frumuseţea cereştilor slujitori ai Slavei, cu a lor umilinţa, smerenie şi devoţiune faţă de Creator, petrecând în iubire nesfârşita faţă de El şi în veşnică proslăvire a sferelor cereşti…

Îşi reaminti de răstimpul venirii pe pământ a Mielului Dumnezeiesc, înaintea smereniei, blândeţii şi răbdării Căruia s-a prosternat omenirea care L-a cunoscut. Îşi aminti reuşita stratagemei trădării şi perfidiei: predarea Dumnezeului-Om la moarte prin crucificare, falsă victorie asupra Lui, momentul groaznic al înfrângerii definitive prin învierea aducătoare de lumină a Fiului lui Dumnezeu.

„— Totul s-a sfârşit, lumea a crezut în El, s-a săvârşit mântuirea omenirii, făgăduita de la începutul vremurilor. Toate GENERAŢIILE VIITOARE, ce se vor naşte, VOR FI SALVATE prin această CREDINŢĂ – până când pământul va intra în existenţa veşnic-neschimbata, laolaltă cu lumile cele mai desăvârşite – în veacurile fără de sfârşit, la care nu voi mai avea acces…"

Şi lanţurile – ferecate şi împletite din întunecimea trădării, perfidiei, trufiei anarhice, înfumurării şi minciunii, ce-l încercuiau pe Lucifer, l-au încins şi l-au strâns şi mai vârtos din toate părţile, întunecându-i mintea cu o şi mai mare răutate şi sete de răzbunare ascunse, muncindu-l încă mai tare, şi mai deznădăjduit prin neputinţa sa, oprimându-i conştiinţa voinţei sale nebuneşti (13).

„— Să mă supun – oare? Să cad în ţărână înaintea atotputerniciei Luminii Atotziditoarei Puteri, înaintea acestei nesfârşite iubiri şi mărinimii a Celui Care-i cheamă pe toţi la viaţa veşnică, fericire şi desfătare a cunoştinţei adevăratei înţelepciuni? Să mă supun?… Să cad şi să mă închin, după ce am rezistat războindu-mă atâtea secole, am încercat atâtea mijloace de luptă şi m-am perfecţionat în CULTURA MEA PROPRIE?" [2] (14) – se gândi cu mândrie Lucifer şi durerea crudă a nebuniei pricinuită de cătuşele neputinţei ce-l apăsau, l-a cuprins peste măsură şi straşnic. El s-a întunecat şi mai tare şi mai disperat, iar şarpele gândului său,

răsucindu-şi inelele, s-a întins cât era de lung şi a înţepenit, apoi şi-a răsucit îndărăt inelele, şi s-a încolăcit în ghemul distrugerii, prăpădului şi morţii, dându-i lui Lucifer tăria flexibilităţii sale, forţa de insinuare a serpestii înţelepciuni.

Şi Lucifer căzu pe gânduri:

„— Trebuie să ne pregătim pentru ofensivă din flancul drept (15) – LUPTA CU CREDINŢA. De rezultatul acestei lupte va depinde succesul BIRUINŢEI noastre asupra MÂNTUIRII". (16)

Lucifer oftă ca un vulcan în erupţie, şi scoase un urlet ca o bubuitură de tunet subterană, şi se auzi un vuiet straşnic, de care s-a cutremurat scoarţa pământului.

Lucifer îşi chema legiunile sale şi pe toţi aliaţii săi, care s-au predat întunericului, şi ei apărură toţi până la unul în faţa stăpânului, plecându-şi fizionomiile lor monstruoase şi ascultând instrucţiunile lui. (16. A) Şi Lucifer se răsti la ei:

„— Hei, voi, rătăcitorilor prin păduri, pustietăţi, desişuri şi mlaştini, slăbănogiţi de puterea Crucii, voi, a căror slava nu s-a mai păstrat decât în poveştile doicilor ce-i sperie pe copii! Ascultaţi şi executaţi: vă dau o nouă putere şi tăria şarpelui negru…

Ascultaţi!

Crucea şi credinţa în Răstignit au biruit întreaga lume, au cuprins tot universul. Oamenii se afla deja în pragul împărăţiei Cereşti, care vine cu o putere de neînvins, pentru a-i conduce pe oameni la desfătarea veşnică, la contemplarea acelei frumuseţi, fericiri şi plenitudini a cugetului, care ne sfâşie prin chinurile iremediabilului.

Oamenii sunt deja conştienţi în ce consta fericirea şi bunătatea vieţii. Ei nu mai pot fi înşelaţi prin plăceri trupeşti, prin dulceaţă patimilor şi viciilor. Sunt necesare noi mijloace, noi procedee: trupul trebuie lăsat în pace. (17) Trebuie să acţionăm asupra centrului şi mai cu seamă din flancul drept: SĂ DISTRUGEM CREDINŢA – cea mai însemnată fortăreaţa din primele linii.

Când acest avanpost va fi CUCERIT ŞI DISTRUS – noi am biruit. În acest scop trebuie să organizăm o astfel de ambuscadă, ca să nu poată fi descoperită de către oameni, şi din ascunziş (18) să acţionăm intensiv şi neîntrerupt, dar în aşa fel încât fiecare atac să pară că provine din partea opusă (19). Pricepeţi voi, oare, actuala tactica militară? Când duşmanul nu se vede, el nu poate fi descoperit [3] – deci, nu poate fi învins (20).

Vă dau o nouă putere a şarpelui negru (21) – PUTEREA SUGESTIEI. (22) Sugestionaţi – acesta e singurul procedeu contra liberei voinţe a omului, ca s-o înclinăm spre stânga, în direcţia noastră – să-l atragem în cursa pe adversar (omul) şi să-l împresurăm din toate părţile.

Oamenii vor accepta sugestiile mintale ca pe propriile lor gânduri (25), ca pe achiziţiile şi performanţele intelectului lor. Ei vor urma irezistibil aceste sugestii, vor edifica şcoli, ştiinţe şi teorii întregi.

Voi sunteţi datori să împletiţi din ele PLASA voastră, a şarpelui negru, până când mintea oamenilor se va încalci [4] în ea din toate părţile (24).

Ei vor înceta să se mai înţeleagă unul cu celălalt, nu vor mai şti unde se afla şi în ce consta adevărul, şi nu vor mai fi în stare să se gândească la mântuire şi scăpare, pierzându-şi capacitatea de a-şi mai dori aşa ceva (25).

Atunci Lumina din ei se va polariza în întuneric, devenind întunericul nostru, iar ei vor începe să-l numească lumina. (26)

Lumina li se va părea întuneric şi ei se vor înrola în escadroanele şi legiunile noastre negre (27). Stânga va deveni la ei dreaptă, iar dreaptă vă fi luată drept stânga (28). Aceasta stângă va fi considerată adevărata dreapta, iar robirea şi prizonieratul lor vor fi luate drept libertate autentică, care este samavolnicie. După asta, încă un pas – şi vom distruge tot ce există pe pământ. Împreună cu noi, oamenii vor începe să jinduiască devastarea şi distrugerea stihinica a tot ceea ce există".

„— Ura!... Ura!..." Infernul a răsunat de strigătele frenetice şi demenţiale (29) ale legiunilor negre, transformându-se apoi într-un hohot nebun de râs, într-un urlet cumplit de fiară, ca un zăngănit metalic – greţos, veninos, ce-ţi rupea sufletul, coborând în iad, în neagră veşnicie, în prăpastia beznei fără ieşire – în supliciul nesfârşit şi nepieritor...; începură să şuiere şerpii negri ai uneltirilor demonice şi, răsucindu-şi inelele, s-au întins cât erau de lungi în bezna beznelor, şi au înţepenit; apoi şi-au răsucit îndărăt inelele şi s-au aprins ochii scorpiei – veninoşi, dezgustători, ucigători, omorând tot ce-i viu... Iar întunericul spori şi se înteţi, şi se umplu de vaietele şi plângerile chinului, răutăţii, neputinţei (30) şi setei de prăpăd – sete disperată, eternă, nesfârşita...

Şi, dintr-odată au scânteiat şi s-au aprins doi ochi fioroşi, două

pupile întunecate negre ca noaptea, pătrunzătoare, deprimante şi înfricoşătoare, străfulgerând iadul cu legiunile monstruoaselor creaturi, şi se lăsă o tăcere mortală, înfricoşătoare şi sinistra.

(PROGRAMUL OFENSIVEI)

(I. Cucerirea SLUJITORILOR BISERICII
Şi pervertirea lor)

Lucifer dădu legiunilor sale programul ofensivei:

„— Mai întâi de toate cuceriţi-i pe slujitorii Bisericii Celui Preavesnic. Arătaţi-le puterea asupra sufletelor celor ce vor să se mântuiască, asupra suveranilor şi domnitorilor şi frumuseţii femeieşti, cât şi mijloacele de a şi le supune cu uşurinţă. Arătaţi-le bunurile lumeşti, bogăţiile şi aparenta atractivitate a confortului (31), a fastului, a luxului, cât şi a metodelor de acaparare a lor. Transformaţi Sfânta Bunavestire a înviatului (32) într-o unealtă în mâinile lor (33), ascunsă celor ce vor să se mântuiască, ca ea să nu dea în vileag caracterul lor criminal înaintea oamenilor. Pervertiţi-i treptat (54) şi cu băgare de seamă, iar când SUGESTIILE voastre vor fi CONFUNDATE de către ei cu propriile lor gânduri, atunci poftele senzualităţii pătimaşe şi tainica dorinţa de posesiune a sufletelor, viclenia uneltirilor şi dominaţia asupra sufletelor şi comorilor pământului vor seduce cugetul şi inima lor. Ei (slujitorii Bisericii – în istorie aşa a făcut Inchiziţia) vor începe să condamne, să tortureze şi să ucidă pe cei fără prihana şi nesupuşi lor, care se împotrivesc minciunii şi făţărniciei lor, şi prin teroare îşi vor consolida autoritatea – atunci voi v-aţi isprăvit treaba. CREDINŢA OAMENILOR SE VA CLĂTINA; oamenii vor gândi că, dacă slujitorii şi dascălii Bisericii sunt aşa, atunci credinţa predată de ei nu poate fi mântuitoare, ci pierzătoare, iar ei mint:

— Predică şi învaţă smerenia, ei înşişi fiind mândri de cucernicia lor criminală şi prefăcută;

— Predica curăţia şi neprihănirea, iar ei se scârnăvesc în desfrâu, vicii, ademenirea femeilor şi coruperea celor nevinovaţi şi puri;

— Predica iubirea faţă de aproapele, iar ei folosesc tortura, ard pe ruguri şi născocesc cazne (35);

— Predica abstinenţă şi sărăcia, iar ei sunt desfrânaţi, trufaşi, hrăpăreţi, iubitori de arginţi şi avizi de a acapara averi străine.

Tentaţia va fi atât de mare, încât puţini vor rezista. Credinţa şi religiozitatea vor deveni sminteala, fiind subminate din rădăcina (din

cauza păcatelor preoţilor). (36)

Treaba asta v-o încredinţez vouă: Legiunii lui Falada şi Moloh".

(II. Pervertirea SAVANŢILOR prin sugestii diabolice)

„Iar ţie, legiunii şarpelui negru (stăpân pe puterea sugestiei) iată ce-ţi poruncesc:

— Voi urmăriţi-i pas cu pas şi supravegheaţi-i neîncetat pe savanţii înzestraţi cu talente şi genialitate. Aceştia sunt cei aleşi şi cei mai valoroşi dintre oameni – ei cercetează natura şi miraculoasele ei structuri şi forme, străduindu-se să pătrundă în taina vieţii intru slava Creatorului şi a cunoaşterii înţelepciunii Sale de neconceput. (37)

Menirea şi ţelul lor este atât de clar şi de măreţ, încât, dacă ei vor reuşi să-l realizeze, atunci întreaga viaţa a oamenilor va fi îndreptată intru preamărirea Atotputernicului, şi oamenii se vor întoarce iarăşi la nemurire şi desfătare veşnică. Lor li se va revela toată bucuria şi fericirea existenţei şi credinţa lor va fi ca diamantul (38), iar pământul cu toţi locuitorii lui va deveni împărăţia înviatului. Atunci toate resursele noastre, mijloacele de luptă şi timpul sorocit nouă se va sfârşi".

„— Grăbeşte-te, legiune a şarpelui negrul! Grăbiţi-vă, slujitorilor, pe tărâmul acestor aleşi, savanţi şi genii ai slavei crucii. Inspiraţi-le cu prudenţă, înşelaţi-i în ascuns şi pe neobservate – că nu există nimic în lumea suprasensibila şi tainica [5]. Iar în ce priveşte caracterul treptat al dezvoltării naturii în toată diversitatea frumuseţii şi armoniei formelor ei, SUGERAŢI-LE cu viclenie ideea AUTOCREATIEI.

SUGERAŢI-LE, pentru a produce o impresie mai puternică, termenul latinesc – EVOLUŢIE; acest cuvânt va prinde mult mai repede şi va intra în uz, fiindcă oamenii sunt pasionaţi de ştiinţă şi cred cu tărie celor iniţiaţi în ştiinţe.

Pe măsură cercetărilor experimentale asupra structurii materiei şi a formelor ei, SUGERAŢI-LE PREVĂZĂTOR, ca şi pe parcursul investigaţiilor asupra sufletului şi duhului păstrate în taina – în puterea atottiitoare a Creatorului – SUGERAŢI-LE CU MULTĂ VICLENIE, ca acest SUFLET şi acea de viaţa dătătoare, sau cum i-o mai fi zicând – PUTERE, nu exista deloc – ea fiind doar aparenta, aidoma mişcării – o simplă mişcare, diferită doar că viteza, diversificată de către percepţie, sau o răsfrângere asupra punctelor nervoase sensibile, asupra strunelor nervoase ale organismului – şi că nu exista decât

materia, substanţa vizibilă şi palpabilă, aflată în procesul mişcării sale, AUTOGENERATOARE.

Această sugestie este atât de reuşită, încât oamenii vor trece cu uşurinţă la NEGAREA existenţei sufletului (39), şi a lui DUMNEZEU – Creatorul Universului. (40)

Ei vor zeifica materia. Iar supremă reprezentare despre El – Dumnezeirea asta – o vor comasa şi o vor vedea în sine, adică în intelectul lor; şi SE VOR TRUFI şi se vor ridica împotriva credinţei în OMUL – CEL VEŞNIC".

(III. Pervertirea clericilor şi savanţilor rodeşte în oameni necredinţa şi trufie)

„— Văzându-i pe slujitorii Bisericii Lui, aşa cum i-aţi fabricat voi, (trufaşi şi pătimaşi), oamenii se vor sminti de tot în Dumnezeu şi vor intra în alianţă cu noi (demonii) şi vor recunoaşte că PROGRES REAL ŞI UNIC numai CULTURALISMUL nostru şi LIBERTATEA noastră (care sunt demonice), în timp ce POZIŢIILE NOASTRE ÎNTĂRITE vor fi complet ascunse şi inaccesibile pentru oameni, fiindcă AM REUŞIT PERFORMANŢA ca EXISTENŢA NOASTRĂ SĂ FIE NEGATA CU DESĂVÂRŞIRE.

Iar atacurile noastre VICLENE, sugestiile legiunii noastre, vor fi considerate de oameni ca provenind din direcţia opusă, fiind luate drept saluturi amicale ale intelectului genialilor săi reprezentanţi (savanţii).

Şi nimănui (41) nu-i vor mai da crezare că suntem adversari. (vrăjmaşi), iar oricine ne va depista şi-i va avertiza şi pe alţii, despre existenţa noastră reală, va fi luat în râs şi socotit nebun". (42)

(IV. Atenţie! Demonii întuneca conştiinţa, zăpăcind creierul!!!)

„— Când totul va fi gata – mergeţi înainte cu ÎNDRĂZNEALĂ. Trebuie să acţionăm cât mai PERSEVERENT şi mai în PRIPĂ, ca SA ABATEM definitiv gândul omenirii de la acele lăcaşuri cereşti şi de la SPERANŢA LOR ÎN NEMURIRE care-i cheamă în împărăţia din înaltul cerului.

Fiindcă de dragul împărăţiei Cereşti oamenii îşi păzesc CURĂŢIA SUFLETEASCĂ şi-şi sensibilizează SÂCÂITORUL GLAS AL CONŞTIINŢEI care le reaminteşte de DUMNEZEU şi de sfinţenia Sa, noi trebuie să-i împiedicăm să nu alunga să vadă CUM STRĂLUCEŞTE PURUREA LUMINA NEAPUSA A ADEVĂRULUI.

Însă acestui GLAS AL CONŞTIINŢEI, acestor PERSEVERENTE ŞI

VEŞNICE PORNIRI ALE SUFLETULUI OMENESC (43) ne va fi greu să le venim de hac… Aşa că – iată cum vom proceda:

— Ascultă, legiune a şarpelui negru, (stăpân pe puterea sugestiei), şi executa!

Cât mai multe IMPRESII oamenilor – din cele mai felurite, captivând atenţia printr-o succesiune febrilă, în fiecare minut, în fiecare secundă – la nesfârşit, fără preget: IMPRESII tot mai NOI şi mai NOI, mai ATRĂGĂTOARE, mai SURPRINZĂTOARE, fixând atenţia (44).

Mai întâi de toate – procedeele de transmisie a undelor, gândurilor, dorinţelor, a întregii fiinţe – să audieze de la distanţă, să-şi comunice gândurile la distanţa – ceva nemaipomenit, gigantic, stupefiant…

SĂ-I APROPIEM pe oameni, SĂ-I ADUNĂM la un loc – înlăturaţi IZOLAREA! (45)

Spulberaţi INDIVIDUALITATEA, îndepărtaţii de INTERIORITATEA LOR trezindu-le CURIOZITATEA faţă de sclipitoarele inovaţii şi de creşterea fără precedent a inventivităţii intelectuale… Captaţi-le toată atenţia!

Toată această tehnică nebună, ne va sluji nouă… Dezvoltarea mijloacelor de transport cu ajutorul aburilor, căi ferate şi vapoare, vuietul trenurilor, mişcarea rapidă, cu iuţeala fulgerului, până la zăpăcirea creierului – zgomot, zdrăngăneala, fluierături, gări uriaşe, cu gălăgia şi larma lor neîncetată, CALEIDOSCOPUL IMAGINILOR ŞI ÎNTÂMPLĂRILOR PERICULOASE, îndrăzneţe până la insolenţă, până la ameţeală, până la avaria unor garnituri întregi de trenuri, cu tot cu încărcătura lor umană… Telegrafe, telefoane, lifturi, aeronave, fonografe şi gramofoane… Motoare electrice, tramvaie electrice, lumină electrică… Toate aflându-se în mâinile omului, în posesia intelectului său, a omului-imparat, stăpânul naturii, pe care şi-a supus-o… (trufia anarhica a demonului s-a transmis şi omului).

NU MAI EXISTA ARTA INSPIRATĂ (46), aceasta se afla în stampe, fotografii, oleografii, în reproducerile mecanice, rapide a pozelor nenumărate… Maşini de scris, maşini de tipărit, maşini de cusut, maşini de semănat, de treierat, maşini de măcinat şi de copt pâine, maşini de jocuri, maşini de cântat şi de vorbit, cinematografe…”

(V. Aiurit de iureşul tehnicii omul decade în idolatrizarea intelectului)

„— Jos munca manuală!… A triumfat INTELECTUL. INTELECTUL

e împărat, INTELECTUL e stăpân, INTELECTUL e mândria omului. Lui vor începe să i se închine, pe el îl vor idolatriza. OMUL ÎŞI VA RIDICA cu mândrie CAPUL şi va cunoaşte LIBERTATEA. La ce-i trebuie lui stăpân, dacă el stăpâneşte totul? La ce-i trebuie lui să se supună cuiva, dacă el stăpâneşte totul? La ce-i trebuie lui să se supună cuiva, dacă forţele naturii i s-au supus lui? Omul va cunoaşte înţelepciunea prezicerii din Eden [6] făcută de noi, (diavolii), femeii ascultătoare: «veţi şti totul, veţi fi ca nişte dumnezei»". (47)

(VI. Răzvrătirea omului îi amplifica vinovăţia şi groază de singurătate)

„— ŞI OMUL îşi va înălţa CAPUL şi va provoca la luptă CERUL, care l-a chinuit prin încercarea răbdării şi se va RĂZVRĂTI împotriva supunerii şi dependentei în faţa LEGII, împotriva SMERENIE ŞI CURĂŢENIEI, şi NEPRIHĂNIRII, batjocorindu-le ca pe nişte slăbiciuni, şovăieli şi servilism [7], şi le va înlocui cu LIBERTATEA ANARHICA, iar desfătarea în PLĂCERI SENZUALE va fi podoaba acestei LIBERTĂŢI…"

„Viaţa va fi o MIŞCARE FĂRĂ ÎNTRERUPERE, FĂRĂ ODIHNĂ, un caleidoscop nesfârşit al impresiilor – VA NĂVĂLI CA UN PUHOI [8], antrenând totul, NELĂSÂND TIMP, nelăsând nicio clipă pentru aducerea aminte de Dumnezeu şi de sfinţenia Sa, de viaţa paşnică, plină de iubire, îndreptată spre LUMINĂ – acolo unde se afla IZVORUL său şi împlinirea făgăduinţei.

NIMIC SFÂNT, dumnezeiesc, nu-i va mai SATISFAC ŞI ALINA pe oameni, iar VOCEA CONŞTIINŢEI în ei se va STINGE şi vor FUGI de ea, şi SPAIMA lor va fi un CALVAR… Ei vor căuta să se alăture GLOATEI, temându-se de SINGURĂTATE, pentru A NU TREZI în ei VOCEA CONŞTIINŢEI". (48)

(VII. Cultivarea intelectului, „triumfător" şi răzvrătit, va înlocui cultivarea virtuţilor)

„— Şi astfel, în locul acelei sfinţenii şi purităţi copilăreşti, infantile, pe care ei (oamenii credincioşi) o numesc VIRTUTE şi dezvoltare spirituală – aşa cum i-a învăţat MIELUL, noi (demonii) vom instala CULTURA noastră (49) (diavolească), PROGRESUL nostru – al TRIUMFULU ŞI MÂNDRIEI INTELECTULUI…

La ce bun aceasta odioasă ordine, aceasta supusenie în faţa Legii? (50) La ce bun această putere morala care uneşte puterile sufletului şi care frânează astfel impulsul către pofta nesăţioasa de pasiuni? La ce bun aceasta tărie morala sufletească care ÎNĂBUŞĂ

insinuanta [9] CHEMARE de a se îmbăta cu toate frumuseţile unei vieţi senzuale, neruşinate şi captivante?

— INSPIRAŢI-LE insistent şi cu viclenie EGALITATEA în drepturi asupra EXTAZULU ŞI SATISFACŢIEI SUPERFICIALE de o CLIPĂ, egalitatea în drepturi asupra vieţii uşuratice, bogate, accesibile oricui, a unei vieţi pasionate, a desfătării până la capăt, până la FUNDUL PLĂCERILOR!…

(VIII. Îndemnaţi să lepede viaţa firească pentru o viaţă artificială, oamenii decad în senzualism şi autodistrugere)

„— Ascultă, LEGIUNE A ŞARPELUI NEGRU şi a MAMONEI! (51) Asculta şi executa!…

Când VIAŢA FIREASCĂ a oamenilor SE VA SCHIMBA într-o VIAŢĂ ARTIFICIALĂ, de producţie mecanica – atunci munca manuală va deveni inutilă şi mâinile oamenilor vor fi slobode… (52)

Atunci, DORINŢA IREZISTIBILĂ de a trăi – de a trăi SPASMODIC, impetuos, cu toţi nervii, cu toate fibrele corpului, prin TOATE senzaţiile minutului, clipei, şi de a sorbi cupa desfătării pasionate, cu bucuriile şi bunătăţile CULTURII noastre (demonice), pe de-a-ntregul – VA CREŞTE ca un VAL antrenant, acaparant, pătimaş.

DORINŢA NEÎNFRÂNATA de a bea CUPA vieţii până la fund va începe să crească şi să se înteţească până la EXTAZUL MORŢII (53), până la AGONIA DESFĂTĂRILOR – să guste fiecare, să încerce şi să se delecteze…; PENTRU CĂ nu va mai exista CREDINŢA, nu va mai exista NĂDEJDE, nu va mai exista DRAGOSTE – ci doar PLĂCERI SENZUALE. Chiar OAMENII înşişi VOR RÂDE de aceste SURORI ale naivei fantezii umane – CREDINŢĂ, NĂDEJDE ŞI DRAGOSTEA – aşa cum radem noi acum – copiii liberi ai iadului: ha-ha-ha!!! (54)

Aşa că, râdeţi de ei, râdeţi de nebuni, nebunilor! [10]… Râzi, legiune a şarpelui negru!… Râzi, bătrâne Moloh!… Priveşte şi te bucura de nebunia oamenilor!…

(IX. Marele merit al bogaţilor în răsturnarea ordinii naturale)

„— Muncă, credinţa şi speranţa îi salvau, oferindu-le TIHNA şi curata BUCURIE a vieţii. Viaţa lor decurgea în PACE, în CUMPĂTARE, în JUDICIOSUL CALCUL de la seceriş la seceriş, de la culesul roadelor până la nouă recoltă.

Ori, BOGAŢII ne-au SLUJIT noua (demonilor) dintotdeauna, îndeplinind munca noastră: ghiftuindu-se şi bătându-şi joc de sărăcimea răbdătoare, ţinând-o în lanţuri şi închisori, în munci pentru

ei, bogăţii, pentru ÎNDESTULAREA lor, pentru podoabele lor, brocarturile şi moda lor, pentru fastul şi vanitoasa strălucire a trândavelor concubine, pentru DESTRĂBĂLARE ŞI LUXUL exagerat! Ei n-au avut nici CREDINŢA, nici NĂDEJDE, nici DRAGOSTE şi compasiune. Meritul lor în toate acestea e mare înaintea noastră…

Deci, atunci când FABRICIL ŞI UZINELE vor ANIHILA MUNCA MANUALĂ şi masele de săraci înfometaţi nu-şi vor mai putea găsi un LOC de MUNCĂ – ţinta noastră va fi atinsă. PROLETARIATUL se va RĂSCULA şi va ERUPE ca o lavă grozavă, universală…

Legiune a şarpelui negru, şi tu, bătrânule Moloh, INSPIRĂ-LE libertatea, libertatea civilizată (55) a BUNULUI PLAC!… Acum nu va mai fi greu s-o scoatem la capăt: lansaţi-l pe MARX al nostru şi instalaţi SOCIALISMUL în LOCUL idealurilor creştineşti: credinţa, nădejdea şi dragostea (56); în LOCUL acelei mărturisitoare Biserici a Mielului, aliata nouă, pe care am REUŞIT s-o DIVIZĂM atât de ABIL cu ajutorul SERVIABILEI ierarhii a clerului ei, s-o DIVIZĂM LA NESFÂRŞIT în părţi [11] ce-şi vor DISPUTA prioritatea şi SFINŢENIA, în mijlocul UN ŞI VRAJBEI cuvioşilor pastori ambiţioşi…

— Noi am biruit! URLĂ, legiune a şarpelui negru şi îndeamnă-i pe oameni: – Trăiască MARXISMUL! Trăiască PROLETARIATUL!

— Revendicarea generală, forţată (57) şi urgenţă a fericirii tuturor – a bunăstării, a comodităţilor şi desfătărilor CULTURII noastre SCLIPITOARE (58), CAPTIVANTE, LIBERE de toate aceste SUSPINE TULBURĂTOARE după ÎNALTU ŞI ÎNDEPĂRTATUL CER… (59).

Întruchiparea, acolo, a idealurilor lor e prea depărtata; perfecţionarea individuală e prea îndelungată…

(X. Relativitatea ideilor întuneca minţile oamenilor)

„— Sugeraţi-le oamenilor FERICIREA momentana: – PLĂCEREA nu-i decât AICI şi numai AICI! Sugeraţi-le tuturor şi fiecăruia în parte forţa, energia, fermitatea de dragul fericirii sociale, a fericirii tuturor.

LUAŢI în RAS noţiunea de PĂCAT! Bateţi-vă joc de curăţia şi sfinţenia vieţii! BATJOCORIŢI CONŞTIINŢA! [12]…

Luaţi-i în râs şi sugeraţi-le cu fermitate ca:

— Să omori, să verşi sângele altora, a multora, a unei clase întregi de duşmani, pentru FERICIREA SOCIALĂ – este o FAPTĂ EROICĂ şi o treabă cât se poate de bună!

— Să nimereşti la închisoare, în cazemate şi la ocna de dragul FERICIRII SOCIALE – este o ISPRAVĂ de MARTIR [13] şi o treabă şi mai

bună!

— Să răpeşti, să ataci şi să jefuieşti ori să furi de dragul unor scopuri sociale – aceasta este o FAPTĂ VITEJEASCA.

— Să mori pe eşafod, să fii ghilotinat sau împuşcat de DRAGUL fericirii sociale şi a CULTURII noastre – a LIBERTĂŢII, EGALITĂŢI ŞI FRATERNITĂŢII (60) – debarasaţi de aceste fantazări ale credinţei, nădejdii şi dragostei, impuse oamenilor (61) – aceasta este într-adevăr o FAPTĂ EROICĂ.

EROISM nu ca al mucenicilor creştini, din dragoste pentru binefacerile veşniciei, ci eroismul MUCENICILOR noştri, MODERNI, pentru o realitate anume, pentru o fericire obştească aici, pe pământ, FERICIREA satisfacerii totale a tuturor comodităţilor şi a neînfrânatelor porniri pătimaşe de a bea CUPA vieţii până la fund, prin bunurile distribuite tuturor în egală măsură şi la fiecare.

Aceşti BRAVI MUCENICI [14] ai noştri vor exercita o influenţă extraordinară asupra societăţii, pentru că vor SUBTILIZA noţiunea de faptă eroică şi slava umila a mucenicilor Mielului, ca să le ocupe locul lor şi să umbrească pomenirea lor, micşorând adevărul cununii lor mucenicеşti.

Această TACTICĂ, aşijderea, COSTA nu puţine eforturi şi truda, deoarece tu, LEGIUNE a şarpelui negru, va trebui să întreţii prin sugestii sporite SISTEMUL DE EXECUŢII (62), ce întăreşte şi alimentează ENERGIA VOASTRĂ de împotrivire şi distrugere a poruncilor Mielului printre oameni, şi care ne sunt necesare pentru că înăspresc relaţiile dintre popor şi autorităţi, apropiind ISTORIA de FINALUL prielnic nouă, de GUVERNAREA noastră asupra lumii!!! (63)

— Înţelegeţi voi TACTICA asta?

— Tu, LEGIUNE A ŞARPELUI NEGRU, şi tu, bătrâne MOLOH, şi tu, veşnic JUCĂUŞULE, veşnic zâmbăreţule EROT – COPILUL şarpelui negru!! Sugeraţi-le, deci, oamenilor RELATIVITATEA IDEILOR! (64) ÎNTUNECAŢI-LE MINŢILE!" (65)

Şi Lucifer îşi întinse mădularele, căscând de se cutremurară dedesubturile infernului şi scrâşni din dinţi. De acest scrâşnet se clătinară legiunile urâcioaselor făpturi ale demonilor. Şarpele negru al gândului luciferic se răsuci şi-l cuprinse, încingându-l cu inelele sale, şi întinzându-se, şi iarăşi răsucindu-şi îndărăt inelele, în ghemul unui nou gând întunecat al distrugerii şi prăpădului.

(XI. Oamenii posedă o citadelă – cea mai inaccesibilă –

maternitatea.

Trebuie distrusă!)

Iar Lucifer a continuat:

„— Ascultaţi cu atenţie: şi tu, LEGIUNE a şarpelui negru, şi tu, bătrâne MOLOH, şi tu, veşnic zâmbăreţule EROT, odrasla şarpelui negru, NĂSCUT sub POMUL paradiziac al SEDUCŢIEI!... Ascultaţi!

Vă aşteaptă cea mai GREA SARCINĂ, fără de care nu vom REUŞI nimic, iar toate UNELTIRILE noastre nu-şi vor avea ROSTUL.

Oamenii posedă o cetate – cea mai inaccesibilă. Aceasta este MATERNITATEA: naşterea urmaşilor şi educarea lor. FEMEIA FECIOAR ŞI FEMEIA MAMA: iată acea FORTĂREAŢĂ de NECUCERIT A OMENIRII, care trebuie avută permanent în vedere. (66)

Îndreptaţi cu DIBĂCI ŞI PRECAUŢIE toate ATACURILE voastre asupra ei. Dacă nu veţi CUCERI, nu veţi SUPUNE această CITADELĂ – totul va fi în ZADAR, căci nu veţi apuca să-i veniţi de HAC unei GENERAŢII, că va CREŞTE, formându-se, ALTĂ ARMATĂ contra noastră.

Cu ajutorul femeii vom reuşi să punem LABA pe ÎNTREAGA omenire în prezentul şi viitorul ei, s-o RĂPIM în întregime.” [15]

Şi, dintr-odată, îngrozindu-se de acest gând, Lucifer s-a strâmbat de parcă-l dureau dintii. Şarpele negrului gând a lunecat printre maxilarele lui căscate de frica şi s-a pierdut înăuntrul lui. Tot iadul s-a înfiorat şi s-a cutremurat...

...O RAZĂ de LUMINĂ FURA, pogorându-se din ÎNĂLŢIMILE inaccesibile, ca un FULGER, a LOVIT ÎNTUNERICUL, împrăştiindu-l. A fost ca o aducere aminte a turbatei neputinţe luciferice şi a mărinimiei nesfârşite a Creatorului: în ceruri apăru pentru o clipă înaintea lui Lucifer chipul purtător de lumină al Preacuratei Fecioare – Maică Mielului, neobosită şi pururea ocrotitoare şi apărătoarea fecioriei şi maternităţii femeilor.

Şi iarăşi se înteţi întunericul infernului şi scânteiară ochii lui Lucifer, iar din maxilarele lui se strecura în afara şarpele negrului gând şi un rânjet obraznic şi batjocoritor îi schimonosi fizionomia.

„— Cunoaştem noi aceste sperietori!” – continuă el cu o voce insolenţă, stridentă şi scârboasă, aidoma zdrăngănitului unei plăci de aramă între ciocan şi nicovala, şi se semeţi trufaş, RIDICÂND un PUMN păros şi diform cu degetele încleştate, arătându-şi ghearele, ascuţite şi albe.

(XII. Bărbatul corupt – un aliat de nădejde al diavolului)

„— Nu suntem singuri! Avem un ALIAT – «CUNUNA CREAŢIEI».

— Cu el nu ne TEMEM [16] de NIMIC!… De PARTEA noastră se afla BĂRBATUL, sexul MASCULIN, el ne va AJUTA să aranjăm lucrurile!" (67)

„— Ascultă, LEGIUNE a şarpelui negru, şi tu MAMONA, şi tu MOLOH, şi mai ales tu, hazliule şi jucăuşule EROT! Sugeraţi-le BĂRBAŢILOR, şi mai ales TINERILOR, POFTA SENZUALA EXCESIVĂ.

SUGERAŢI-LE ca aceasta CASTITAT ŞI NEVINOVĂŢIE a fetelor, TIMIDITATEA şi toată această PURITATE FECIORELNIC ŞI MODESTIA tinerilor – nu sunt decât PREJUDECĂŢI lipsite de conţinut, ce ÎNGRĂDESC necesităţile fireşti şi STINGHERESC plăcerile vieţii.

ÎNDEMNAŢI-I pe bărbaţi să practice AMORUL LIBER, FĂRĂ CĂSĂTORIE, care să nu INCOMODEZE personalitatea, ADEMENITOR prin şansa diversităţii… INSPIRAŢI-LE bărbaţilor AVERSIUNE faţă de căsătoria ce APĂSĂ personalitatea, punându-i CĂTUŞELE îndatoririlor. ARĂTAŢI-L ŞI SUGERAŢI-LE modul de trai în CONCUBINAJ şi al CĂSĂTORIILOR CIVILE.

MEDICIN ŞI MARXIŞTII vă vor fi de folos mai cu seamă prin PUBLICAŢIILE lor POPULIST ŞI INSTRUCTAJELE referitoare la sterilitatea arbitrara prin intermediul DISPOZITIVELOR speciale folosite în timpul actului sexual. În acest caz PRESA, prietena noastră FIDELĂ, se va dovedi o ARMĂ redutabila de difuzare RAPIDĂ a acestor cunoştinţe absolut folositoare pentru proliferarea CULTULUI EROTIC. Ăsta pe de-o parte…

Iar când BĂRBAŢII se vor DESTRĂBĂLA de tot, gustând din cei mai FRAGEZI ANI dulceaţă profesării cultului erotic şi vor PREFERA tradiţionalei căsătorii legale CONCUBINAJUL LIBER, cu tot farmecul POLIGAMIEI împrospătându-le simţurile… atunci stimulaţi-le celor mai VALOROASE femei, celor mai PUTERNICE naturi feciorelnice, ANTAGONISMUL contra bărbaţilor, RĂNIŢI-LE CU ISCUSINŢA în amorul propriu şi în DEMNITATEA lor, TREZIŢI-LE conştiinţa necesităţii de EMANCIPARE, a serviciului INDEPENDENT şi a EGALITĂŢII în drepturile civile cu BĂRBAŢII, vinovaţi de soarta lor vitregă, care au PRIVAT-O de căminul familial şi au ATENTAT la sublimul ei DAR NATURAL de a fi mama.

Sistemul nervos la femei este altfel ŢESUT, fiind mai sensibil la sugestii".

(XIII. Raniţa cu iscusinţa în demnitatea sa, femeia este împinsă spre emancipare, fiind astfel clintita din rostul ei divin)

„SUGERAŢI-LE cu îndrăzneală, dar şi cu precauţie, deplină EGALITATE cu BĂRBATUL, acest material GROSOLAN (68), care CEDEAZĂ mai uşor ideilor NEBUNEŞTI, pe care le îmbracă imediat într-o teorie ŞTIINŢIFICĂ, împreună cu un sistem de factori doveditori.

GĂSIŢI (ceva) anume pentru a justifica ideea, oricât de ABERANTĂ ar fi aceasta… [17] Tot aşa după cum am reuşit să-l PĂCĂLIM pe bătrânul savant, INSPIRÂNDU-L SĂ VADĂ în ideea evoluţiei formelor universale ale naturii, a legităţii dezvoltării treptate, în ideea mişcării ei ascendente în procesul realizării reprezentărilor Conceptului Divin al Desăvârşitei Cugetări, ABSENŢA LUI DUMNEZEU, iar în evoluţia şi utilizarea ulterioară a acestei IDEI (nebuneşti) – să eXCLUDĂ din ŞTIINŢA credinţa în CREATORUL universului…

O! Aceasta a reprezentat cea mai TARE latură a noastră şi TRIUMFUL [18] TOTAL asupra INTELECTULUI uman, cu toate că e sărbătorita de om, ca fiind EPOCA minunată a ELIBERĂRII… Ei şi, lăsaţi-i să se DISTREZE!…”

„— Dar fiţi ATENŢI, că FEMEIA e mai PREVĂZĂTOARE decât bărbatul, mai ELEVATĂ, mai PUR ŞI DIVINĂ în frumuseţea purtătoare de LUMINĂ a sufletului său, în înfăţişarea sa GRAŢIOASĂ, iar INFLUENŢA ei este foarte mare.

De aceea, la început trebuie SĂ-I SUGERĂM treptat şi cu maximum de prudenţă NOŢIUNI FALSE asupra FEMINITĂŢII, MATERNITĂŢII, CASTITĂŢII, GRAŢIE ŞI IUBIRII gingaşe, asupra acestei IUBIRI IDEALE, ca fiind născocite de către oameni (deci relative şi inventate).

Apoi, tot mai insistent, crescendo – SUGERAŢI-I dispreţul faţă de acele forme sentimentale, ce dau în vileag SLĂBICIUNEA femelei, căutând atârnare şi APĂRARE din partea JUMĂTĂŢII mai PUTERNICE.

PERSIFLAŢI abil şi cu pricepere, LOVIND-O în amorul propriu. TOT ceea ce CONSTITUIE în femeie O FORŢĂ ŞI O LUMINĂ MĂREAŢA trebuie prezentat în ochii ei, ca fiind o ruşinoasă NEPUTINŢ ŞI LAŞITATE.

(XIV. Femeia necredincioasa lui Dumnezeu ajunge sclava fidelă a diavolului)

PRINCIPALUL – continuaţi ATACUL asupra SENTIMENTULUI RELIGIOS, înrădăcinat cu putere în sensibilul suflet feminin, ca

dintr-odată să-i PERVERTIM PROGENITURA şi să distrugem în ea CREDINŢ ŞI RELIGIA aceste PIEDICI de TEMUT pentru CULTURA NOASTRĂ (69) (a demonilor).

În acest scop inspiraţi-le, inspiraţi-le cu insistenta femeilor DORINŢA de a studia ştiinţele SUPERIOARE, unde PREDOMINA deja sistemul nostru evoluţionist de gândire, calea RAŢIONALĂ (strâmbata şi mincinoasă) a cunoaşterii experimentale, care duce la NEGAREA existenţei lui DUMNEZEU, la negarea nemuririi sufletului şi la negarea altor momeli ale credinţei…

Iar pentru a MASCA definitiv EVIDENTA NEBUNIE, vom da oamenilor LIBERTATEA de GÂNDIRE, şi ei vor NĂSCOCI în curând o FILOSOFIE POZITIVĂ. (70)

Atunci FEMEILE se vor GRĂBI să îMPARTĂ cu BĂRBAŢII dreptul la ŞTIINŢA, se vor înscrie la universităţi, vor ocupa catedrele, vor diseca împreună cu studenţii cadavre îmbălsămate, căutând în ele SUFLETUL, obârşia vieţii, şi desigur, nu-l vor găsi; iar pe parcursul permanentei APROPIERI de partea BĂRBĂTEASCĂ şi a comunicării TOVĂRĂŞEŞTI CU BĂRBAŢII, în auditorii şi amfiteatre, în laboratoare şi clinici, în adunări şi conferinţe, pe băncile şcolilor mixte şi la serviciu, în diverse instituţii de stat, PSIHICUL FEMEII se va POLARIZA firesc cu însuşirile de acelaşi POL cu cel MASCULIN, şi astfel toată FORŢA FASCINAŢIEI, TANDREŢII, MODESTIEI feminine şi acelei ATRACŢII DIVINE, care necesita cele mai sublime sentimente de frumuseţe şi perfecţiune sufletească, aflate în posesia femeilor – vor dispărea de la sine şi noi vom avea în femeie SCLAVA noastră FIDELĂ cu a sa colosala INFLUENŢA asupra GLOATEI – la vederea MARTIRAJULUI ei în închisori, în exil şi pe eşafod, în conformitate cu CODUL PENAL al libertăţii CIVILE… O! Acesta va fi UN AFRONT REMARCABIL, încă nemaiîntâlnit în achiziţiile noastre culturale, la adresa Celui Preavesnic. Să mai admire şi acum „cununa creaţiei Sale!…”

Ha-ha-ha!!… izbucni Lucifer în hohote de râs şi fizionomia să monstruoasă cu buzele fioroaselor maxilare larg răsfrânte, dezvelind două rânduri de dinţi ascuţiţi ca oţelul, se schimonosi îngrozitor.

Împreună cu el hohoteau legiunile şarpelui negru laolaltă cu toţi monştrii infernului şi cu sufletele înrobite lor, aliaţii linguşitori, aflaţi sub teroarea înfiorătoare a nebuniei şi a disperării înconjurătoare. Iadul se clătină şi scoarţa pământului se cutremură de acest hohot

sălbatic şi dement.

(XV. Prin spiritism şi magie, pas cu pas către întruchiparea ANTIHRISTULUI, spre Uniunea Social-Democratică, bazată pe anarhia totală)

„— Drepţi!... Ascultaţi!..." dădu comanda Lucifer şi când se restabili liniştea completă, continuă:

„— Există încă o împrejurare extrem de importantă, care nu trebuie nicidecum scăpată din vedere. Aşa că, executaţi cu precizie instrucţiunile:

— O parte a Bisericii fidelă Mielului se va ţine cu tărie de poruncile Lui, luându-se la întrecere în credinţă cu apostolii noştri SAVANŢI, stăpânind majoritatea minţilor (71). Aicea tu, LEGIUNE a şarpelui negru, nu vei putea face faţă aşa de uşor, deci va trebui să-i ÎNROLĂM şi pe PRIZONIERII noştri din cealaltă LUME... Iată cum vom proceda:

— De îndată ce veţi remarca printre cei credincioşi Mielului dorinţa de a DEMONSTRA savanţilor noştri existenţa VIEŢII de dincolo de MORMÂNT şi a sferelor ei superioare, SUGERAŢI-LE (acelor credincioşi ai Mielului) să-şi însuşească procedeele TAINICE de comunicare MAGICĂ cu noi (demonii) de la YOGHINII fideli filosofiei noastre şi de la discipolii ţinuturilor Edenului devastat. (72) Dezvăluiţi-le prudent unele din RITUALURILE lojilor masonice (73) devotate nouă: ŞEDINŢELE de SPIRITISM [19] şi metodele de invocare a spiritelor, la care imediat ocupaţi totdeauna şi peste tot locul primele poziţii, sub acoperirea unor SPIRITE RĂTĂCITOARE, vasali de-ai noştri, cât şi a SERVITORILOR noştri, care vor apărea în şedinţe de la prima CHEMARE.

Aici va trebui să dăm dovadă de o VIGILENTA EXTREMĂ, că nu cumva cei ce se afla în aşteptare [20] să aibă în MINTE şi în CONŞTIINŢA numele Celui Unuia Sfânt sau al Mielului Său. De aceea, puneţi-le tot felul de PIEDICI, STÂNJENINDU-I cu ajutorul sugestiilor ascunse de la STAREA de spirit RELIGIOASĂ conştientă.

Dar în prezenţa SAVANŢILOR, a celor MORŢI spiritualiceşte şi a necredincioşilor nu produceţi niciun FEL de fenomene, ca să nu urmeze o reacţie inversă. Deja aceste aşteptări în faţa MĂSUŢELOR şi metodele RITUALE creează o atmosferă propice NOUĂ şi potrivnica Luminatului Miel şi BISERICII Sale, care ne SÂCÂIE prin PURITATE ŞI SFINŢENIA SLUJBELOR sale spre LAUDA Ziditorului".

„Aşadar, să ştiţi că adunările MISTICE, sub denumirea de ŞEDINŢE SPIRITISTE reprezintă CÂMPUL vostru de activitate, iar voi trebuie să fiţi în PRIMELE rânduri. Retragerea este permisă numai în situaţii extreme, cum ar fi intervenţia LUMINAŢILOR STRATEGI, îngeri sau Sfinţi Cuvioşi RĂPOSAŢI – servii Mielului şi PĂZITORII sufletelor credincioşilor… În astfel de cazuri daţi-vă cu repeziciune îndărăt, dar nu vă intimidaţi de eşecuri minore; dacă unu sau doi vor părăsi şedinţele, nu-i nicio pagubă, oricum îi veţi avea pe ceilalţi.

Esenţialul e să vă SILIŢI din răsputeri să iNTRAŢI în relaţii amicale cu participanţii ŞEDINŢELOR, apărând în grupuri, ispitindu-i, trezindu-le INTERESU ŞI CURIOZITATEA. Atingeţi mâinile şi trupurile mediumurilor şi celorlalţi participanţi, amestecând treptat materia subtilă a învelişului vostru întunecat cu fibrele lor nervoase şi astfel, ceea ce nu veţi REUŞI prin SUGESTIE, veţi REUŞI prin POLARIZARE, prin transferul înclinaţiilor voastre volitive… Aşa că ei nu vor mai căuta FERICIR ŞI LINIŞTE SUFLETEASCĂ în reuniunea cu Dumnezeu. În rugăciuni şi credinţa, ci în contactul cu noi, în receptarea meselor SCRIS ŞI MIRACOLELOR NOASTRE, primindu-le ca pe nişte revelaţii SUPERIOARE şi aflând în ele satisfacerea SETEI de a pătrunde în TAINELE ESOTERICE. Atunci când şedinţele de spiritism vor înlocui Biserica Mielului, înseamnă că ne-am atins ŢELUL! (74)

Pe parcursul şedinţelor surprindeţi şi derutaţi asistenta prin diverse ciudăţenii: mişcaţi scaunele şi alte obiecte, produceţi ciocănituri, cântaţi la instrumente şi sunaţi, dictaţi mesaje, ridicaţi obiecte în văzduh, până când veţi ACUMULA de la mediumi şi ceilalţi participanţi ENERGI ŞI SUBSTANŢA necesară ÎNVELIŞULUI vostru, şi atunci, MATERIALIZAŢI-VĂ şi arătaţi-vă într-un corp vizibil, prezentându-vă sub numele unor persoane decedate şi ASCUNZÂNDU-VĂ sub ÎNFĂŢIŞAREA lor.

Prin intermediul acestor materializări temporare, în care spiritele nu pot rămânea mult timp, riscând de a-l ucide pe medium, vom pregăti prin AMESTECUL cu oamenii întruchiparea şi naşterea din femeie a odraslei noastre, numit ANTIHRIST de către Apostolii Mielului. El va concentra în sine întreaga ştiinţă umană, abil răsturnată cu fundu-n sus de către noi, cunoaşterea tuturor miracolelor atotputernicei noastre magii şi procedeele învierii morţilor [21]. Şi, întrucât SAVANŢII NOŞTRI vor răspândi către acea VREME „noua învăţătura", cum că Dumnezeu nu exista, fiind doar o reprezentare a

omului despre sine însuşi, oamenii îl vor primi pe FIUL nostru (ANTIHRIST), din cauza puterniciei şi forţei miracolelor sale, ca pe Fiul lui Dumnezeu, fiindcă el îi va îndemna pe oameni prin discursuri, declaraţii şi prin puterea sugestiei la DISTRIBUIREA pământului, averilor şi comorilor, ca TOŢI să fie ÎNDESTULAŢI.

Şi atunci societatea umană nu se va mai numi Biserica a lui Hristos, ci UNIUNE SOCIAL-DEMOCRATICA, bazată pe ANARHIA totală, şi supusă nevăzut şi în secret nouă.

Astfel, de partea noastră vor trece şi cei aleşi, iar dacă va rămâne acolo o mică turma de credincioşi, ÎMPRĂŞTIATĂ pe faţa pământului, aceasta nu mai are pentru noi nicio importanţă. Aşa, în ALIANŢĂ cu oamenii, vom porni la ultima şi decisivă BĂTĂLIE împotriva Mielului – Fiului Celui Preavesnic, şi vom INSTALA pe pământ IMPERIUL nostru…

Chiar dacă această ULTIMĂ OFENSIVĂ nu ne va aduce IZBÂNDA, în cel mai rău caz ne rămân ALIAŢII noştri, pe care îi vom reţine pentru noi după retragerea în întunericul cel mai din afară, ca să nu rămânem acolo fără ocupaţie şi autoritate asupra celor care, fără îndoială, datorită însuşirii naturii umane, vor începe să se chinuie şi se lamenteze jalnic după trecutul fără putinţă de întoarcere…”

„— Auzi tu, legiune a şarpelui negru?! auziţi voi, slujitorii şi sclavii mei fideli?! Acesta este ultimul meu cuvânt! Înţeles-aţi voi totul?” – răcni Lucifer cu o voce sălbatică şi turbată.

Şi iadul a răsunat de strigătele frenetice şi stridente: „Ura!! Ura!!” Iar Lucifer, lungindu-se într-o poză dizgraţioasa, un monstru hidos şi diform, întrecând orice închipuire, îşi ridică sus pumnul său muşchiulos şi păros, rânjindu-şi dinţii de oţel şi ameninţând spaţiul. În aceeaşi clipă, cu iuţeala fulgerului, se prăvăli împreună cu legiunile sale, în sfera să-în prăpastia valvaitoare, în fundul iadului.

Pentru că soarele răsărea pe pământ ca şi mai înainte, florile îşi înălţau către ceruri rugile înmiresmate Creatorului şi îngerii plângeau în jurul Tronului Sau asupra sorţii omenirii apostate a ultimelor zile.

SFÂRŞIT

† † †

Note adăugate în textul viziunii „Marşului distrugătorului”.

(1) Ca la orice vedenie, se pune problema veridicităţii ei. Din felul descrierii celor petrecute se înţelege că a fost reală: lumea duhurilor este diferită de cea trupească, este mai reală, neobişnuită

oamenilor; deşi mintea se afla în stare de veghe, totul pare a fi un vis, o desprindere de realitate (cea obişnuită, materială, a simţurilor). Toate acestea nu pot fi intuite şi măsluite cu o asemenea uşurinţă fără a fi trăite, pentru că nu-s din lumea aceasta, sunt de neajuns şi de neimaginat. Vedenia de fata prezintă aceste caracteristici. Desigur, trebuie să ţinem seama că se prezintă lucruri ale întunericului şi nu trebuie să aşteptăm prea multe de la ea.

(2) Nu orgoliul şi trufia au dus la descrierea celor văzute, ci imboldul paşnic şi puternic al Acelei Puteri care i-a descoperit totul, care a biruit dorinţa sa de a rămâne în umbră, necunoscut.

(3) Se ştie că iadul se afla în interiorul pământului. O dovedire a acestui lucru se găseşte pe larg la Sfântul Ignatie Briancianinov, Cuvânt despre moarte. Ne limităm aici doar la o dovadă scripturistica, anume pogorârea la iad a Mântuitorului timp de trei zile, despre care spune: „precum a fost Iona în pântecele chitului trei zile şi trei nopţi, aşa va fi şi Fiul Omului în inima pământului trei zile şi trei nopţi" (Matei 12; 40).

(4) Acestea sunt realităţi duhovniceşti, deşi ale întunericului, descrise în cuvinte, după felul de a gândi al nostru. Trebuie remarcat că noi nu suntem obişnuiţi cu realitatea duhovnicească, nevăzută, dar ea este cea mai pregnantă. Chiar dacă ni se pare nouă că nu exista, realitatea duhovnicească nu lipseşte din lumea noastră, ba chiar este foarte clară, trebuie doar să ai ochii deschişi să o vezi. Viaţa trupească, senzoriala, văzută, nu e lipsită de aspectul nevăzut. Acolo unde lipseşte dragostea, liniştea, pacea, blândeţea – susţinute de Dumnezeu şi îngerii Lui, este prezenta împietrirea inimii, fantezia întunecată a minţii, care se manifestă prin ura, dispreţ, invidie, desfrânare, glume proaste, dezgust, deznădejde… Iar în spatele acestora din urmă sunt demonii, cu toată răutatea şi perfidia lor.

(5) Răutatea şi mârşăvia nu doar fac rău, dar şi macina fiinţa celui ce le poartă în suflet şi pe a celor cu care intra în contact, provocând dureri de cap şi o stare de ameţeală şi de indispoziţie grozavă. S-a auzit de unii (oameni duhovniceşti sau nu) care au descris ce au simţit când au văzut arătări drăceşti: groaza fără margini, pielea se face ca de găină, un strigăt de spaimă izbucneşte din piept de parcă s-ar face gura până la urechi.

Pentru a înţelege mai bine acestea se poate face o analogie între oamenii răi şi demoni, „îngerul este o fiinţă spirituală, veşnic

mişcătoare, liberă, necorporala. (…) Se spune că este netrupesc şi imaterial în raport cu noi. (…) Demonii, cu toate că erau de aceeaşi natură cu îngerii, totuşi au devenit răi. Ei se schimbă şi iau forma pe care o vor după fantezia lor" (Sf. Ioan Damaschin). Fiind duhuri, sunt circumscrişi, asemenea sufletului omenesc, doar că umbla în sfera nevăzută a lumii, a realităţii înconjurătoare. Dacă despre oameni Sf. Siluan Athonitul spune: „Cine poartă în sine pacea Duhului Sfânt, acela revarsa această pace asupra celorlalţi şi cine poartă în el duhul răului, acela revarsa acest rău şi asupra celorlalţi", cu cât mai mult revarsa răul demonii, care acţionează în chip nevăzut şi au o răutate nemăsurată, copleşitoare şi bine direcţionată. Trebuie precizat că fiecare om are voinţa liberă să primească duhul bun sau rău după cum vrea, sau să-l respingă după cum simte scârbă de unul sau de altul, conform cu dispoziţia sa lăuntrică.

(6) Dumnezeu este nevăzut, Putere necreata atotputernica, ocrotitoare, de viaţa dătătoare. Cei ce dobândesc o părtăşie trainica cu Dumnezeu pot face astfel de afirmaţii: „Sufletul care s-a predat cu smerenie voii lui Dumnezeu îl vede nevăzut în fiecare secundă, dar nu poate tâlcui aceasta nici măcar pentru el însuşi". (Sf. Siluan Athonitul)

(7) Singura putere adevărată, care poate birui răul, este harul lui Dumnezeu. Fără el, numai prin puterea omenească, pieirea este de neocolit. Dar omul credincios lui Dumnezeu este mai tare decât toată puterea vrăjmaşului. „Prin el însuşi omul este firav ca o floare a câmpului: toţi o iubesc şi toţi o calcă în picioare" (Sf. Siluan Athonitul). De aceea şi trebuie căutat cu tot dinadinsul să dobândim în noi înşine puterea sfinţitoare şi de viaţa dătătoare a harului Duhului lui Hristos şi să nu ne mulţumim doar cu credinţă de suprafaţă, mai ales în vremurile acestea, despre care Cuviosul Paisie Aghioritul a spus: „Cei care nu vor avea intenţie bună, care nu vor fi luminaţi, se vor înşela în anii apostaziei. Pentru că cel ce nu are harul dumnezeiesc nu are claritate duhovnicească, şi este asemeni diavolului".

(8) Din păcate nu se cunoaşte nimic despre autor, lucru ce ar putea aduce o lumină în plus în înţelegerea lucrurilor. Cei ce cunosc ceva sunt bineveniţi să ne comunice.

(9) Gândul este arma cea mai tare în războiul duhovnicesc, atât gândul cel rău pentru pierzare, cât şi cel bun pentru mântuire. Gândul îmbrăca pe om cu un anumit duh, îl predispune spre fapte de un anumit fel, îi atrage mintea şi atenţia într-o anume direcţie. „Lumea se

influenţează repede şi spre bine, şi spre rău. Spre rău se influenţează mai uşor, pentru că acolo ajuta şi diavolul" (Cuv. Paisie Aghioritul). Duhul Sfânt şi îngerii influenţează delicat, în timp ce diavolul da buzna, este obraznic şi insistent. „O altă caracteristică a diavolului e că este cel mai mare pisălog pe capul omului, obsedând minţea chiar şi în vis cu învăţăturile lui" (Pr. Arsenie Boca, Mărgăritare duhovniceşti, p. 146). De aceea insista Sfinţii Părinţi ai Ortodoxiei să nu ne culcăm seara fără să facem rugăciuni de mulţumire şi de cerere către Dumnezeu, pentru a ne ocroti mintea şi somnul de atacurile diavoleşti obsesive asupra gândurilor şi viselor noastre.

(10) Despre dezlegarea puterilor întunericului la sfârşitul lumii se vorbeşte clar în Apocalipsă Sfântului Ioan: „Şi am văzut un înger din cer având cheia adâncului şi un lanţ mare în mâna lui. Şi a prins pe drac, pe şarpele cel vechi, care este diavolul şi satana şi l-a legat pe mii de ani şi l-a aruncat în adânc şi l-a închis şi a pecetluit deasupra lui ca să nu mai amăgească neamurile până se vor sfârşi miile de ani; şi după acestea trebuie ca el să fie dezlegat puţină vreme" (Apoc. 20, 1 – 3).

(11) Iată cum pot fi izgoniţi cu adevărat demonii: prin smerenie, prin dragoste, prin alipirea de Hristos, nu prin luptă cu ei. „Nu daţi loc diavolului" (El. 4, 27). „Staţi împotriva diavolului şi va fugi de la voi. Apropiaţi-vă de Dumnezeu şi. Se va apropia de voi" (Iac. 4, 6 – 7). Elocventa este şi întâmplarea aceasta din Pateric: „Un bătrân petrecea într-o capişte de idoli şi, venind dracii, îi ziceau: „Du-te din locul nostru!" Iar el le-a zis: „Voi nu aveţi loc". Şi au început ei să împrăştie toate smicelele de finic ale bătrânului. Bătrânul sta şi le aduna. Apoi dracul, apucându-l de mână, l-a tras afară. Ajungând bătrânul la uşă, cu cealaltă mână ţinea uşa strigând: „Iisuse, ajută-mi!" Şi îndată a fugit dracul, lăsându-l, iar bătrânul a început a plânge. Şi i-a venit lui glas de sus, zicând: „De ce plângi?" Răspuns-a bătrânul: „Fiindcă îndrăznesc ei să-l apuce pe om şi să facă aşa". Glasul iarăşi i-a zis: „Tu te-ai lenevit; căci când M-ai căutat, ai văzut cum M-am aflat lângă tine îndată". Şi, mulţumind bătrânul, se ţinea de lucrarea cea după Dumnezeu" (Pateric XXII, 14).

(12) Aici se vădeşte deznădejdea, nebunia şi împietrirea diavolului. De s-ar pocăi, de s-ar întoarce, Dumnezeu l-ar primi, însă mândria este un întuneric şi un lanţ de nedesfăcut, care nu lasa loc smereniei şi ostenelii. De mândria aceasta s-au molipsit şi mulţi oameni, care nu vor să se silească să lucreze în sufletul lor, ci se

mulţumesc în mod conştient cu starea lor de decădere.

(13) Cu adevărat nebunească voinţa, conştientă de neputinţa sa, de minciună proprie şi de nesocotinţa ei, care, totuşi, stăruie în răutate. În nebunia lui, Lucifer refuza să gândească că va fi înfrânt, nu accepta sfârşitul său ci nebuneşte inventează strategii noi de luptă pentru a distruge omul, întreaga omenire, întregul pământ, toate create de Puterea Divină pe care o respinge.

(14) Este vorba de cultură a 7500 de ani de experienţa a răutăţii, şi a rezultat din cultul adus demonilor. Aceasta este izvorul culturii moderne.

(15) Iată ce ştim despre „flancul drept" de la Sfântul Maxim Mărturisitorul, întrebări şi răspunsuri, „întrebarea 21. (...) dracii dau năvală asupra noastră de dinainte, când ne vrăjesc prin înfăţişările materiei; de dinapoi, când stârnesc amintirea păcatului prin gândurile ce le-am avut mai demult; de la stânga când tulbura sufletul prin patimile trupeşti şi neînfrânate; şi de la dreapta, când dau năvală asupra sufletului prin mândrie şi slava deşartă", pentru că necredinţa vine din încrederea în sine, fiică a mândriei. „Trei sunt pricinile gândurilor celor de hulă: neluarea aminte, mândria şi zavistia dracilor" (Filocalia de la Prodromu, tom 2, pag. 545).

(16) Cea mai grea luptă pe care o poate da omul este cea cu necredinţa şi cu hulă. Pe toate celelalte gânduri ale răutăţii le poate birui prin lucrarea vreunei fapte bune. Pe acestea două, însă, numai mila Domnului le depărtează de la cei ce îl cauta pe El intru adevăr, cu toată inima. Credinţa este temeiul tuturor faptelor bune, iar fără ea viaţa omului nu are rost pe pământ. Credinţa vede dincolo de viaţa aceasta cealaltă viaţa, cea viitoare, nevăzută pentru care îl şi pregăteşte pe om. Atunci când omul cade în înşelare şi-şi pierde credinţa în viaţa veşnică, lumea văzută şi trecătoare devine pentru el totul, încât drept scop al vieţii îşi alege nemernicia plăcerilor golaşe şi aducătoare de moarte. În acest caz fărădelegea, interesul pământesc, învârtosarea sufletului, netrebnicirea cu desfătările şi urâciunile acestei lumi lucrează în voie; şi nici nu vor să mai audă de puterea lui Dumnezeu care lucrează doar prin credinţă asupra omului şi-l umple de tot binele, de dragoste, curăţie, de blândeţe şi fericire. Fără credinţă lui Dumnezeu societatea se năruie, răul nu cunoaşte oprelişte.

(16. A) Fiind hirotonit preot şi primind ascultarea de duhovnic, părintele Arsenie Boca le spunea deseori oamenilor la spovedanie

păcatele lor nemărturisite (pe care ei le ascundeau sau le uitaseră), şi numai pe unii îi împărtăşea cu Sfintele Taine. Avea părintele darul de la Dumnezeu de a vedea starea lăuntrică sufletească a omului, căci le spunea oamenilor cele ce au făcut în viaţa şi cele ce li se vor întâmpla.

Văzând însă părintele ca mulţi dintre cei pe care îi spovedea nu-şi schimbau purtările lor, ci continuau cu poftele şi păcatele, covârşit de grijă datoriei sale preoţeşti, ştiindu-se chezaş pentru sufletele lor, s-a rugat lui Dumnezeu să-i descopere care este pricina pentru care oamenii nu se lăsă de păcate.

Şi într-o zi, stând pe o bancă în grădina mănăstirii şi privind spre munte, numai ce vede că apare în vârful muntelui un nor mare, negru şi întunecat, iar din el se auzea multă gălăgie şi zarvă mare. Privind cu mare atenţie, observa că deodată norul se desparte în două părţi iar în mijlocul norului pe munte vede un scaun împărătesc înconjurat de flăcări de foc şi pe satana pe scaun, înconjurat de toată ceata drăcească, zicând cu glas tare către draci:

— Care dintre voi este aşa de iscusit să găsească un vicleşug şi să-l şoptiţi în mintea oamenilor ca să-i tragem de partea noastră şi să câştigăm suflete mai multe, să facem o împărăţie mai mare că a lui Dumnezeu, ca puţin timp mai este.

Atunci se înfăţişează un drac şi se închina până la pământ lui Scaraoschi, şi-i zice:

— Întunecimea voastră, am găsit de cuviinţă să şoptim în mintea oamenilor că nu este Dumnezeu.

Dar satana îi zice: – Nu e prea bun vicleşugul tău, că nu putem câştiga prea mulţi cu el, să vină altul.

Şi vine al doilea şi zice:

— Întunecimea voastră, să-i lăsăm să creadă că este Dumnezeu, dar nu este rai şi iad şi că viaţa aceasta este numai până la mormânt.

Satana, chibzuind, îi zise:

— Nici cu acest vicleşug nu putem câştiga prea mulţi, căci Hristos când S-a înălţat la cer a zis ucenicilor: „În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt (...) Mă duc să vă gătesc loc, ca unde sunt Eu să fiţi şi voi" (Ioan 14, 2 – 3) şi sunt destui mai răsăriţi la minte printre oameni care ştiu că există Dumnezeu şi că El le va da răsplata după fapte. Să vină altul.

Şi vine al treilea şi zice, închinându-se până la pământ:

— Întunecimea voastră, eu zic mai bine să-i lăudăm pe oameni

pentru credinţa lor în Dumnezeu, în rai şi iad, în judecată de apoi, dar totodată, fără odihnă să le şoptim de mii de ori: „Nu vă grăbiţi cu pocăinţa adevărată, lăsaţi-o mai la bătrâneţe căci moartea e departe şi mai petreceţi, gustaţi dulceaţa vieţii, faceţi-vă toate poftele, mai e vreme destulă!” Şi vrăjiţi de şoapta noastră ademenitoare nici nu vor observa trecerea vremii. Moartea venind pe neaşteptate îi va găsi desigur total nepregătiţi şi-atunci ei sunt ai noştri.

Abia acum satana îşi strâmbă chipul într-un rânjet de bucurie diavolească şi cu înfrigurarea grabei le zise:

— Mergeţi şi aşa să faceţi!

Deci numai de forma şi de ochii lumii îşi îndeplineau acei oameni datoriile creştineşti, în timp ce vrăjiţi de şoaptă ademenitoare a viclenilor draci nu-şi schimbau purtările şi continuau cu poftele şi păcatele, lăsând sfaturile părintelui şi adevărată pocăinţă pentru la bătrâneţe.

(17) Totuşi, vedem că astăzi trupul este mai răsfăţat prin patimi ca oricând. Deci nu a fost lăsat în pace, dar atacul diavolilor a pornit spre trup pe altă direcţie: de la minte şi de la cugetare la trup, nu invers. O dată stricată mintea, omul nu se mai poate pocăi de faptele sale stricate, pieirea şi afundarea în nelegiuiri este fără de ridicare. „În mintea strâmbă toate se strâmbă” (Pr. Arsenie Boca). Dacă mintea ar fi întreagă, adică fără germenele necredinţei, al apostaziei, al progresismului, modernismului şi umanismului, uşor s-ar pocăi şi s-ar îndrepta, reluându-şi rolul de împărat peste simţuri.

(18) „Este în noi un război al minţii, mai cumplit decât cel văzut. Lucrătorul evlaviei trebuie să alerge şi să urmărească cu mintea ţinta de a aduna desăvârşit în vistieria inimii pomenirea lui Dumnezeu ca pe un mărgăritar sau ca pe o piatră preţioasă. Trebuie să lepădăm toate, să dispreţuim şi trupul, şi însăşi viaţa de acum ca să dobândim în inima numai pe Dumnezeu. Căci ajunge, a spus dumnezeiescul Gura de Aur, vederea lui Dumnezeu cu mintea, ca să piardă pe toţi cei vicleni” (Filotei Sinaitul, Capete despre trezvie, 1). Până nu conştientizam această luptă ascunsă din noi, diavolii acţionează în voie.

(19) „Vai de cei ce zic răului bine şi binelui rău; care numesc lumina întuneric şi întunericul lumină; care socotesc amarul dulce şi dulcele amar!” (Îs. 5, 20). Vai de cei ce socotesc bună desfătarea pământească şi rea nevoinţa pentru viaţa cea veşnică. Vai de cei ce socotesc un afront lepădarea de cele lumeşti şi binefacere comoditatea

trupească. Vai de cei ce nu renunţa la bunurile pământeşti pentru a păzi dreptatea şi milă.

(20) „Să nu ascunzi gândurile tale, deoarece înăuntrul lor se află ascunsă viclenia diavolului, care dispare atunci când sunt spuse". (Gheron Iosif)

(21) Şarpele negru este gândul întunecat, rău, insinuos, care lucrează şi în diavolul însuşi, precum s-a văzut mai înainte.

(22) Această putere a sugestiei este ideologia odioasa strecurata subtil printre gândurile celor mai puternici şi trufaşi intelectuali, utopia, prejudecata, ideile ce rătăcesc de la Adevăr şi pierd sufletul, idei adoptate de bunăvoie de oamenii superficiali şi mândri care primesc fără vigilenta toate gândurile ce li se strecoară cu insistenta în minte. În ultimele două veacuri, XI ŞI XX, omul european, omul aşa-zisei civilizaţii, a crezut şi a nădăjduit cu mult mai mult în orice ideologie a bântuit de la un cap la altul al Europei decât în Evanghelie şi rezultatul este nebunia lumii înconjurătoare, lipsa de sens a realităţii prezente, iadul pământesc contemporan. Ştiinţa de astăzi ca şi speculaţia interpretării datelor ştiinţei în filosofie se bazează, din păcate, pe intuiţie şi inspiraţia raţiunii, uşor bântuite de sugestiile demonice.

(23) Oamenii vor accepta sugestiile mintale demonice ca pe propriile lor gânduri. Această realitate dureroasă li se întâmplă şi celor credincioşi, care cunosc războiul diavolului. Ce să mai vorbim de atei, oameni de ştiinţă chiar, care nu cred în existenţa duhurilor rele şi, deci, le ignoră?

(24) „Grijă împrăştie gândurile şi nu le lăsa să se adune nici măcar asupra lucrului care se face… Aşteptaţi reuşită de la Dumnezeu". (Sf. Teofan Zăvorâtul). „Abţine-te de la multe treburi şi nu păcătui deloc; ca cei ce fac multe păcătuiesc şi mult" (Herma, Pastorul).

(25) Abundenţă şi felul luxos şi artificial de trai îmbata mintea, dar şi sileşte pe oameni prin împrejurări, prin nevoile de fiecare zi, să intre în comoditatea şi în dezmierdarea societăţii. De aici, mintea, dominată de plăcerile simţurilor, nu mai poate năzui la altceva, ajunge ca omul beat care nu e în stare să priceapă normalul.

(26) Acesta este „iluminismul": lipsa lui Dumnezeu de la sufletul omului; Dumnezeu este înlocuit de falsă lumină, adică de „întunericul" minţii omului.

(27) „Bunătatea este lumina de minte înţeleasă; asemenea şi

răutatea este întuneric de minte înţeles (inteligibil)". (Sfântul Ioan Damaschin, Dogmatica, cap. 18).

(28) În aşa măsură va fi înşelarea, încât înfumurarea vieţii trupeşti va crede că nu există nimic mai bun decât pe lumea asta. Ameţeala patimilor va trece drept desfătare bună. Când inima se umple de deşertăciunile patimilor nu mai poate cugeta la fericirea curată a împărăţiei lui Dumnezeu pentru creştin, este limpede cine se va afla de-a dreapta ori de-a stânga Domnului la judecată. Pentru omul european contemporan aceste repere au pierit cu desăvârşire.

(29) Felul cum se manifestă demonii din oamenii îndrăciţi, prin izbucniri de urlete demenţiale, duce cu mintea la comportamentul tinerilor şi oamenilor pătimaşi. Oare strigătele de ovaţionare fără de sens ale comuniştilor şi hitleriştilor cine le-a inspirat? Sau urletele tinerilor din barbarele discoteci sau de la groteştile concerte rock din zilele noastre?

(30) Deşi pare că are mare putere, diavolul este de fapt neputincios. Dacă ar fi avut putere ar fi zidit, n-ar fi distrus. Diavolul nu are decât putere de distrugere, iar dacă n-ar găsi pe pământ oameni care să i se închine şi să-i slujească, n-ar avea nicio putere. Dacă e să comparăm efectele distrugătoare ale politicii internaţionale cu planurile distrugătoare ale lui Lucifer, sesizam că sub puterea lui Lucifer lucrează şi Organizaţia Naţiunilor Unite, în ambele cazuri urmărindu-se Guvernarea asupra întregii Omeniri.

(31) Comoditatea lumeasca pare bună la început, dar la câte neputinţe şi boli nu duce? „împlinind dorinţele lumeşti ale inimii nu vine bucuria, ci stresul. Bucuria lumeasca aduce stresul şi la oamenii duhovniceşti. Bucuria lumeasca nu este permanenta, nu este bucurie adevărată, ci este o bucurie temporară, a acelei clipe. Iar cu bucuriile lumeşti nu se umple sufletul omului. Ci mai degrabă sunt balast". „În cele din urmă, oamenii sunt chinuiţi şi de bogăţie, pentru că bunurile lumeşti nu-i împlinesc: suferă un chin îndoit. Cunosc oameni bogaţi care au de toate şi nu au copii şi se chinuiesc. Se plictisesc de somn, se plictisesc de plimbări, sunt chinuiţi de toate". „Dacă femeile ce au trăit în Farasa ar fi văzut luxul care exista azi, chiar şi în mănăstiri, ar fi zis: „Va arunca foc Dumnezeu să ne ardă". În Farasa, dacă există o singură maşină de cusut. Coseau încă şi hainele bărbaţilor lor şi acestea erau mai comode ca cele de azi; şi ciorapii îi împleteau la mână. Aveau gust, har, şi le mai rămânea şi timp, fiindcă pentru ele toate erau simple".

(Cuviosul Paisie Aghioritul).

(32) Adică Evanghelia Mântuitorului.

(33) „Păstoriţi turma lui Dumnezeu cea dintre voi, veghind, nu de nevoie, ci de bunăvoie; nici pentru câştig urât, ci cu osârdie, nici ca stăpânind peste cei aleşi, ci exemple turmei făcându-vă" (I Petru 5, 2 – 3). Cei care trec peste aceste sfaturi ale Sfântului Apostol Petru, cel pe care şi-a întemeiat Hristos Biserica Sa, cad în toate capcanele demonilor… Pastorii cei răi, lupi îmbrăcaţi în blană de oaie, duc cu perfidie un mare război subteran pentru a compromite Biserica lui Hristos, transformând misiunea ce o au din una duhovnicească, de păstorire şi slujire, într-una lumească, de stăpânire şi câştig, pe deasupra răspândind şi o învăţătură confuză şi falsă, eretica, ecumenista.

Atât în comunism cât mai ales acum, în era ecumenismului globalist şi al noii „biserici mondiale" care n-are nimic comun cu Creştinismul, efortul depus este spre convertirea omenirii, chiar şi a credincioşilor, la panerezia ecumenista, departe de Biserica lui Hristos; aceasta e o nouă viclenie spre îndepărtarea de Unicul Dumnezeu în Sfânta Treime. Dacă cei ce râvnesc mântuirea ar fi conştienţi de acest complot şi s-ar dezice de falşii pastori, Biserica ar rămâne curată, altfel pastorii mincinoşi o vor acapara cu totul. Totuşi cei ce cauta mântuirea afla mântuirea.

(34) Nici nu se putea altfel decât treptat. Nimeni nu accepta dintr-odată răul, ci îl respinge, dar obişnuinţa treptată cu răul îl face posibil sau chiar firesc, cum vedem azi. Dar „când vede păcătosul ca toţi îi urăsc faptele şi se depărtează de el ca de un mare rău, atunci ceea ce a făcut nu mai face" ne arată Sfântul Ioan Gură de Aur calea de izolare şi înlăturare a răului.

(35) Se referă la biserica catolică şi Inchiziţie.

(36) Este şi situaţia de calvar a Rusiei, de la începutul secolului XX (1900 – 1917), când Biserică şi instituţia statului ţarist reprezentau un tot, după modelul bizantin, din care lipseau credinţa şi evlavia. Preoţii deveniseră, în marea lor majoritate, nu nişte slujitori ai celui Prea-Înalt, ci nişte funcţionari. Pentru aceea au fost implicaţi într-o serie de acţiuni catastrofale, cum ar fi creştinarea Chinei şi a Japoniei în ritmul bubuiturilor de tun ale armatei tarului. Din aceste acţiuni nu şi-au revenit nici după revoluţia bolşevica, atunci când mulţi clerici au intrat de bunăvoie în „Biserica Vie", instituţie falsă a statului ateu,

fugind de fraţii lor dreptmăritori creştini care au pătimit pentru Hristos de la bolşevici.

După 1948 aproape aceeaşi atmosferă a fost şi în România, mulţi preoţi devenind slujbaşi fideli ai statului ateu şi ai instituţiilor sale, nu slujitori ai Domnului, pregătind Apostazia Generală pe care o simţim apropiindu-se cu paşi repezi şi perfizi. După „eliberarea" anilor 1990, mulţi clerici devin, de bunăvoie sau mai degrabă din frica de a nu-şi pierde puţinele privilegii, propovăduitori ai noilor mentalităţi consumiste şi ecumeniste. Lor li se potriveşte cuvântul Sfântului Pavel către ucenicul său, Timotei: „Şi aceasta să ştii, ca în zilele cele de apoi vor veni vremi cumplite. Că vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de argint, măreţi trufaşi, hulitori, de părinţi neascultători, nemulţumitori, necuraţi. Fără de dragoste, neprimitori de pace, clevetitori, neînfrânaţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu. Având chipul bunei credinţe (creştinătăţii), iar puterea ei tăgăduind; şi de aceştia te fereşte" (2 Timotei 3, 1 – 5).

(37) Acesta este adevăratul rost al ştiinţei de a-L revela omenirii pe Dumnezeu din Creaţia Sa, pentru că întreaga omenire să se prosterne cu evlavie şi mare dragoste înaintea desăvârşirii Celui Prea Sfânt.

(38) Atunci când ştiinţa conlucrează cu credinţă nicio dovadă nu rămâne în favoarea minciunii, ci Adevărul se descoperă în toată evidenta să părintele Damaschin arata folosul corectitudinii afirmaţiilor ştiinţifice şi neadevărul dovezilor evoluţioniste, „eliberându-i pe creştini de teamă că evoluţia este un fapt ştiinţific confirmat, îi face să se simtă mai liberi, să creadă că nişte creştini. (…)" (Cartea facerii crearea lumii şi omul începuturilor, p.408). Dovezile ştiinţifice corecte referitoare la ideea de creaţie a lumii întăresc şi fac mai naturală credinţă creştină ortodoxă.

(39) Vai de oamenii care primesc această sugestie mincinoasă şi neagă existenţa sufletului. În toate veacurile au existat Sfinţi care au văzut şi văd cu ochii duhovniceşti sufletul, cum îmbraca de jur-împrejur trupul omului în culori deosebit de frumoase şi luminoase sau în culori întunecate, după cum este curăţia sau necurăţia omului… Pentru vremea noastră amintim de părintele Porfirie Bairaktaris al grecilor, (n.1906-†1991), care se minuna cum de susţin psihologii că nu exista suflet, când el îl vede la fiecare om.

(40) Revelator pentru susţinerea celor spuse de Lucifer în această vedenie: „Marşul distrugătorului”, este următorul dialog între un preot şi duhul vrăjmaş dintr-un îndrăcit pe nume Carl, dialog prezentat de ieromonahul Damaschin în Cartea facerii crearea lumii şi omul începuturilor, la pagina 402 – 403:

„— Unde îl conduceai pe Carl?

— La cunoaşterea universului. Cuvintele ies printre dinţii strâns încleştaţi ai lui Carl.

— Ce fel de cunoaştere?

La început nu vine niciun răspuns. Apoi încet şi poticnit apar cuvintele: „Cunoaşterea ca oamenii sunt doar o parte din univers”.

— Ce vrea să spună numai o „parte”?

— Ei sunt părţi dintr-o fiinţă fizică mai mare.

— Ce fiinţa?

— Universul.

— Universul materiei?

— Da.

— Şi al forţelor psihice?

— Da.

— Şi că acesta a fost creatorul oamenilor?

— Da.

— Un creator personal?

— Nu.

— Un creator fizic?

— Iarăşi da.

— Un creator psiho – fizic?

— Da. Da, într-adevăr.

— De ce l-ai îndrumat pe Carl pe această cale?

— Ca şi el să îndrume pe alţii.

— De ce să-i îndrume pe această cale?

— Fiindcă apoi aparţin Împărăţiei.

— De ce aparţin Împărăţiei?

— De ce, preotule? De ce?... DE CE? Fiindcă noi uram pe Cel din urmă. Noi uram. Uram. Uram. Uram pe cei mânjiţi cu sângele Lui. Uram şi-i dispreţuim pe cei ce urmează Lui. Vrem să abatem pe toţi de la El şi-i vrem pe toţi în împărăţia (iadul) unde El nu-i poate ajunge. Unde nu pot merge cu El...” (Cartea facerii, crearea lumii şi omul începuturilor, ed. Sophia, Buc. 2006[22], p.402 – 403). Se vede din

dialog că demonul nici nu îndrăzneşte să pomenească numele Mântuitorului Hristos, ci îl numeşte cu ura: „Cel din urmă”.

(41) Cu învăţătura pervertita a savanţilor şi cu preoţii fabricaţi de satan, acesta, împreună cu slugile lui, a distrus credinţa în Dumnezeu a multora, fragmentând şi întunecând mintea, făcându-i pe oameni să creadă minciuni ordinare, că nu exista suflet, că nu există Dumnezeu, că nu exista diavol. Acum continuă cu distrugerea conştiinţei, „a glasului ei sâcâitor, a veşnicelor şi perseverentelor ei atenţionări”, folosindu-se de „impresii surprinzătoare, atrăgătoare, captivante”, pe care le arunca asupra omului într-o „succesiune febrilă, fără preget”. Prin aceste impresii care curg necontenit într-o goană nebună, sufletul este ţinut captiv.

(42) Mare asemănare cu o frază din lucrarea – „Protocolul de la Toronto – 6.6.6.

— Complotul organizaţiei Naţiunilor Unite pentru instaurarea noii ordini mondiale” a ziaristului canadian Serge Monaste, apărută la ed. Samizdat în 1995. De la pag. 40, paragraf 26, citam cuvintele politicienilor care guvernează lumea din umbră: „Cine va putea să ne bănuiască? Cine va putea să aibă vreo suspiciune cu privire la mijloacele folosite? Aceia care vor îndrăzni să se ridice împotriva noastră, difuzând informaţii privitoare la existenta şi la conţinutul „conspiraţiei noastre”, vor deveni suspecţi în ochii autorităţilor şi ai populaţiilor din naţiunile lor. Graţie dezinformării, minciunii, ipocriziei şi individualismului pe care le vom fi creat în sânul populaţiilor naţiunilor-state, omul va fi devenit un duşman al omului. Astfel, aceşti „indivizi independenţi” care sunt cu atât mai periculoşi pentru noi tocmai din cauza libertăţii lor, vor fi consideraţi de ceilalţi ca fiind inamici, nu eliberatori”. Aceşti „indivizi independenţi” nu sunt alţii decât oamenii conştienţi care depistează tot complotul realizat de puternicii lumii acesteia în comuniune cu diavolul şi, după cum vedem, pentru libertatea lor adevărata sunt consideraţi periculoşi de către uneltitori.

Frică pe care conspiratorii cauta să o instaureze asupra omenirii nu are niciun alt scop decât acela de a ne paraliza şi a ne aduce la discreţia lor.

(43) „Bunul Dumnezeu a dat primilor zidiţi conştiinţa, prima lege dumnezeiască. A încrustat-o adânc în inimile lor şi de atunci, fiecare om o moşteneşte de la părinţii lui şi, atunci când el nu

acţionează corect, ea lucrează înăuntrul lui, îl mustra şi îl povăţuieşte la pocăinţă, însă trebuie ca omul să facă o lucrare duhovnicească corectă, şi să-şi cerceteze conştiinţa sa, astfel ca întotdeauna să poată auzi glasul ei" (Cuviosul Paisie Aghioritul). Trebuie remarcat că mustrările acestea sunt necontenite, nu se opresc şi sunt mărturii vii ale veşniciei sufletului nostru.

(44) Prin acest iureş de impresii urmăreşte zăpăcirea minţii şi orbirea conştiinţei.

(45) Descoperim aici politica de urbanizare aplicată pe plan mondial, în toate statele lumii.

(46) „NU MAI EXISTA ARTA INSPIRATĂ, aceasta se afla în stampe, fotografii, oleografii, în reproducerile mecanice, rapide, a pozelor nenumărate… (Picasso!!!) Maşini de scris, de tipărit, de cusut, de semănat, de treierat, de măcinat, de copt pâine, de jocuri, de cântat, de vorbit, cinematografe… maşini… maşini… maşini… maşini şi iar maşini…" ne spune Lucifer în marşul sau distrugător. Iar Protocolul de la Toronto în Documentul Aurora roşie la pag. 34 spune: „Prin aceasta „economie independenta", neavând alte legi decât legile noastre, vom stabili o „cultură a masei mondiale". Prin controlul internaţional asupra televiziunii şi asupra Mass-media în general, vom institui o „noua cultura", însă nivelată, uniformă pentru toţi, fără a ne scăpa niciuna dintre „creaţiile" viitoare. Artiştii viitorului vor fi plămădiţi după chipul şi asemănarea noastră, altminteri nu vor putea să supravieţuiască. Prin urmare, se va fi terminat cu vremurile în care „creaţiile culturale independente" puneau permanent în pericol proiectele noastre mondialiste, aşa cum s-a întâmplat de atâtea ori în trecut".

După cum vedem, conspiratorii mondialişti urăsc ARTA INSPIRATĂ, întocmai ca şi Lucifer. Oare e greu să ne dăm seama, de ce??!

(47) Având INTELECTUL ca dumnezeu, vor instaura cultul intelectului, cultura umanista de azi şi i se vor închina în grădiniţe, şcoli, licee, universităţi, academii. Acest fals dumnezeu, INTELECTUL, va veni cu morala să raţionalista fără putere, care va sfârşi în depravarea generală prin libertatea anarhica pe care o aduce. Morala raţionalista este fără putere întrucât derivă din înşelăciunea diavolească, pe când morala adevărata îşi are izvorul în Dumnezeu. Oamenii întunecaţi şi goliţi de principiile adevăratei morale, vor alerga

cu neruşinare după senzualitatea captivanta, după extazul plăcerilor desfătătoare.

Despre actualul preşedinte al SUA, Barack Obama, „întronizat" în 20 ianuarie 2009 ziarele, bazându-se pe pledoaria preşedintelui, scriu că „Obama pledează pentru o „noua declaraţie de independenta morala". Aducem aici un fragment din discursul preşedintelui: „Ceea ce ne trebuie este o nouă declaraţie de independenta nu numai în ţara noastră, ci şi în propriile noastre vieţi, o independenta faţă de ideologie şi de îngustimea spiritului, de prejudecăţi şi de intoleranţă".

Să nu uităm că prin ideologie şi îngustimea spiritului, şi prin prejudecăţi şi intoleranta se înţelege, în vorbirea progresista de azi, moralitatea creştină şi poruncile lui Hristos, adică toate valorile pe care s-au ridicat cultura şi civilizaţia creştină. Acestea au ajuns decadente şi intolerante…

(48) Demonul ştie prea bine ce face! Atât de mult a lucrat la deformarea oamenilor încât i-a făcut să fugă de interioritatea lor, să nu le mai placă de însuşi Dumnezeu, Creatorul, Care ne-a dăruit viaţa. Mustrarea conştiinţei, singura care nu-i da voie omului să se odihnească, să se liniştească dacă s-a despărţit de Dumnezeu, ajunge să-l fugărească pe omul iubitor de distracţii, decăzut din ascultare. Povara de pe suflet însă nu i-o poate lua decât singur Iisus Hristos, Cel care l-a biruit pe uzurpatorul satan.

(49) Este vorba de Cultură drăcească umanista şi iluminista, raţionalista, care se preda de la catedrele Liceelor (Colegiilor) şi Universităţilor lumii, capitaliste (şi comuniste), de câteva sute de ani, amestecată perfid şi cu valorile autentice, ca să nu sesizăm cine se ascunde în spatele modernismului şi nonconformismului „progresist şi ştiinţific"… Şi aflăm toate aceste adevăruri când nu mai putem face aproape nimic pentru ţările noastre, foste creştine… însă, până la pecetluire încă ne putem întări ca să respingem pecetea antihristica… şi să ne salvăm sufletele chiar şi prin martiraj, dacă vremea o va cere.

(50) Numai ordinea şi supunerea în faţa Legii lui Dumnezeu păzeşte sănătatea întreagă.

(51) Mamona e demonul bogăţiei, al avuţiei materiale, zeul banului. El se împleteşte bine cu gândul trufiei şi desfătării.

(52) De aici se vede folosul muncii. Dumnezeu aşa a lăsat, ca fiecare să muncească şi prin munca să se oprească de la patimi. Dezvoltarea economică rupe acest echilibru. Oamenii nu mai au de

lucru şi nici venituri, dar produse sunt. Ce vor face? În plus, cei bogaţi vor avea timp gol, ce împinge la distracţii şi fărădelegi. Deci nu chibzuinţa a dus la o astfel de economie şi dezvoltare, ci nestăpânirea poftelor şi trufia vieţii.

(53) Aşa cum este un extaz al lui Dumnezeu, al harului, uimirea minţii, este şi unul al patimii, o îmbătare de plăcere, un delir al patimilor, pe care oamenii îl numesc tot extaz. „Dacă nu se îmbata cineva fie de vin fie de poftă, nu ajunge la neştiinţă". (Cuv. Petru Damaschin). Din beţia păcatului se naşte necunoaşterea, ignorarea lui Dumnezeu. Ba, chiar de ştie că îşi agoniseşte moarte şi osânda, omul ameţit de extazul patimilor continua să alerge pe calea păcatului.

(54) Odată cu zeul INTELECT şi cultura lui, se va strecura zeul BAN, cu care se va înlocui motivaţia şi valoarea muncii. Banul se va putea obţine şi fără muncă cinstită şi efort susţinut, prin speculaţii nedemne, de multe ori chiar mârşave. Avându-şi astfel existenta asigurată mai uşor, omului îi rămâne mult timp liber pe care însă nu-l va folosi spre preamărirea Celui Preavesnic, ci spre o viaţă artificială, de distracţii, spre desfătarea senzuala şi josnică, trufaşa şi neînfrânata până la agonia viciilor. Astfel, vor fi dărâmate fortăreţele sufletului lăsate de Creator: Credinţa, Nădejdea şi Dragostea, vor fi pângărite, vor fi profanate cu voia omului, spre marea distracţie a demonilor = „copiii liberi ai iadului".

(55) Lucifer a conceput „libertatea civilizată a bunului plac". În societatea actuală se vede unde a dus civilizaţia. Omul civilizat este criminal, îşi avortează copiii; asta eeste Jertfă plătită civilizaţiei. Deci, CIVILIZAŢIA (societatea civililor) este o zeiţă – zmeoaica mâncătoare de copii.

(56) Credinţa, nădejdea şi dragostea sunt fortăreţele sufletului. Cu aceste fortăreţe ale sufletului spulberate, închinându-se noului zeu – intelectul, şi apărat de fortăreaţă banului, omul decăzut adoptă în locul creştinismului ideologia satanica care se va strecura cu viclenie în sufletele majorităţii oamenilor. În societatea secularizata oamenii se complac în compromisul murdar de a trăi autonom, ca şi cum nu există Dumnezeu, bizuindu-se pe şinele lor şi unii pe alţii. Ei prefera acest mod de viaţa, din care exclud existenţa lui Dumnezeu, pentru că iubesc mai mult sugestia demonică care le lăuda curajul de a fi emancipaţi şi independenţi, şi care îi glorifica pentru îndrăzneala de a trăi descătuşaţi şi liberi, dezrobiţi şi eliberaţi de cerinţele moralei creştine

„depăşite şi învechite”. Vai de sufletele lor, câtă înstrăinare şi zbucium le macina însingurarea.

(57) Ideologia socialismului satanic a fost strecurata prin manipulare vicleană în Occident şi S.U.A. şi impusă TIRANI ŞI DESPOTIC în majoritatea ţărilor ortodoxe, unde manipularea atinge astăzi acelaşi nivel ca în Occident. Fugind din România comunistă după 1970 în Occident, filosoful Ioan Petru Culianu remarca într-una din lucrările sale de publicistica: „Dacă în România comunistă manipularea atingea un nivel, în Occident manipularea era de două ori mai mare”. Deci în acelaşi timp în care Orientul ortodox gemea sub dictatura despotica a comunismului, Occidentul suferea sub tirania manipulării grosolane. Iar după anul 2000 se simte în toată omenirea Dictatura îndoctrinării grosolane cu idei străine sufletului creştinesc.

(58) În cultura sclipitoare a demonilor este inclus şi cultul intelectului din zilele noastre, numit cultura laică, profana (şi profanatoare). În aparenţă, cultul adus intelectului este strălucitor. Iar cultura profana clădită pe acest cult al intelectului este, pentru neiniţiaţi, sclipitoare, captivanta, desfătătoare, dar de fapt este lipsită total de sfinţenie; de aceea faţa ei adevărată este neruşinata, măgulitoare de orgolii, trezind patimile trupului, voluptatea şi trufia. Avându-l la cârmă pe Lucifer, societatea civilizată a devenit profanatoare, pervertita şi pervertitoare. Această societate ridicată pe cultura profana, laică, bazată pe cultul intelectului raţional în care tronează Lucifer, este apărată de eroii ei, „progresişti”, „modernişti”. Aceşti eroi sunt gata de orice crimă pentru fericirea socială, sunt gata de ocnă, de moarte pe eşafod, dacă jafurile lor au drept scop ridicarea societăţii civile.

Aşa au apărut martirii în numele civilizaţiei. Ei sunt mucenicii profanului şi ai decadenţei, care se jertfesc, unii inconştient, pentru drepturile omului de a-şi satisface toate pornirile pătimaşe, desfrânate. Ei au numit cu tupeu regresul progres şi au subtilizat noţiunile de fapta vitejeasca, de fericire, de libertate, de frăţietate înlocuindu-le înţelesul lor plin de miez cu false înţelesuri, seci şi secătuitoare de suflete. Ei au îndrăznit cu obrăznicie să relativizeze ideile şi au reuşit astfel să întunece mintea multor oameni care i-au luat ca model.

Ultimul efort pe care-l depun este să înlocuiască slujbele divine, din sfintele biserici, închinate slăvirii Ziditorului, cu spectacolele de teatru umaniste închinate slăvirii omului, şi să aducă, dacă s-ar putea,

spectacolul de teatru în biserici. Actorul Mircea Albulescu declara cu siguranţă omului de cultură într-o emisiune radiodifuzata „Vorba de cultură", ca „nu este nicio diferenţă între un spectacol de teatru bine jucat şi o slujbă de duminică. Aceeaşi emoţie produce şi una şi cealaltă inspectatorul care este un receptor de cultură". Ceea ce nu a specificat domnul actor este cui se aduce închinare în cele două locaşuri. În sfânta biserică se aduce preaslăvire Creatorului-Dumnezeu şi de zidesc sufletele în moralitate şi sfinţenie pentru împărăţia veşnică a lui Hristos, iar pe scenă de teatru se pervertesc sufletele în decadenta şi libertinaj spre slujirea intereselor slugilor luciferice şi spre umplerea iadului cu suflete ce se vor chinui veşnic.

(59) Omului i s-a dat la creaţie stăpânire „peste tot pământul" (Facere 1, 28). Normal era că, preamărindu-L pe Dumnezeu, omul să se îndumnezeiască şi să sfinţească pământul prin viaţa lui induhovnicita, transformându-l în împărăţia lui Dumnezeu. Dar omul, căzut sub blestermu din neascultare, din slăbiciune şi rea voinţă, a cedat treptat stăpânirea sa diavolului, de aceea spune Hristos: „Iată vine şi stăpânitorul lumii acesteia. El nu are nimic în Mine" (Ioan 14, 30; Ioan 12, 31; Ioan 16, 11).

(60) Recunoaştem aici idealurile Revoluţiei franceze (1789), şi ale tuturor revoluţiilor criminale şi anarhiste de atunci încoace. Scopul acestor revoluţii, conduse de acoliţii lui Lucifer şi scăldate în mult sânge nevinovat, a fost răsturnarea valorilor societăţii din creştine în păgâne. N-au putut să le zică pe fata păgâne fiindcă le-ar fi respins toţi cu oroare, şi atunci au numit noile (aşa-zise) valori cu nume schimbat, adică sociale, laice, civile, cetăţeneşti, umaniste, comunitare, globale, (de fapt satanice), iar pe adevăratele valori le-au relativizat, inducând confuzie în capetele sărmanilor oameni. Pentru a răspândi falsele idei şi noţiuni au creat apoi adevărate noi şcoli prin care să implementeze cu şiretenie în mintea tinerelor generaţii neştiutoare aceste non-valori, necreştine. Când pe acest traseu diavolesc s-a implicat, în sec. XIX, şi forţa constrângătoare a statului, prin aşa-numitul învăţământ general obligatoriu, îndoctrinarea în masa şi-a făcut efectele scontate. Însă nu numai învăţământul general a avut şi are un rol distructiv pentru valorile creştine ci, mai ales, apariţia sistemului universitar modern [23], care pregătea cadrele, sau mai bine zis cadavrele didactice ce vor sminti, de atunci şi până la sfârşitul lumii, nenumărate minţi şi suflete.

În perioada contemporană, acest sistem de învăţământ este

dublat de o mass-media atotprezenţa pe toate canalele care, prin îndoctrinarea în favoarea „SCHIMBĂRII”, statorniceşte non-valorile „progresiste”, de fapt total anticreştine.

În opoziţie cu aceste manipulări, fiecare om, indiferent de ce naţie ar fi, s-ar cuveni să ştie că, fiind creat de Sfânta Treime, Dumnezeul Creator, are în mod natural sufletul creştin chiar dacă-L refuza pe Hristos. Sufletul fiecărui om nepervertit, în care nu s-au instalat obiceiurile demonice, aspira spre virtute, adevăr, lumina, bunătate, dragoste, milă, frumuseţe morala, iar toate acestea se găsesc deplin în Hristos-Dumnezeu.

Filosofia şi Psihologia ultimului secol au ajuns la un consens în ce priveşte existenţa în structura conştiinţei omului a sacrului şi au subliniat că sacrul este tocmai elementul care face posibilă o conştiinţă. Iar religia este activitatea care se ocupa din cele mai vechi timpuri cu aceasta, tot atât de veche, problema a umanităţii. În urma studiilor lor, au stabilit ca omul poarta înscris în fiinţa lui profundă un dor infinit după sacru, (o nevoie infinită după dulceaţă sfinţeniei, cum spun Sfinţii Părinţi). Această dorinţă infinită este de nesatisfăcut în această lume finita, prin niciunul din obiectele ei (finite).

Dorinţa metafizică sau infinită de sacru că impuls fundamental, că dorinţa de puritate, a primit denumiri diferite în scrierile diferiţilor autori, după cum credeau şi se închinau lui Dumnezeu-Creatorul sau lui Lucifer.

La Nietzsche ea s-a numit „voinţa de putere”.

La Eliade ea poartă numele de „conştiinţă a sacrului”.

La Blaga se numeşte „orizont al misterului” sau „cunoaştere luciferica”.

La René Girard (în „Minciuna romantică şi adevăr romanesc”, ed. Univers, 1972) se numeşte chiar „dorinţa metafizica”.

La Malraux ea poartă numele de „angoasa” sau de „voinţa de a fi zeu” („Condiţia umană”).

La Rudolf Otto, fiinţă umană în manifestarea sentimentului ei de creatura îşi raportează această dorinţă infinită, transcendenta sieşi, la Creator.

Freud, în încercarea de a o profana, a înjosit dorinţa metafizică sau infinită după sacru din om cu numele de „libido”, asociind-o cu dorinţa de satisfacere a instinctului sexual. Întreaga psihanaliză de după Freud a păstrat această denumire profund înjositoare pentru

nevoia infinită de sacru din om.

Acum, după ce am citit conţinutul vedeniei, putem trage uşor concluzia că acela care le-a dirijat şi le dirijează gândirea psihanaliştilor, depunând tot efortul de a goli de sfinţenie viaţa oamenilor, nu este altul decât Lucifer.

Prin uneltirile lui, Lucifer i-a servit omului sugestia că-şi poate SATISFACE dorul sau infinit după Dumnezeu împlinindu-l cu persoane sau obiecte finite, şi aşa l-a aruncat pe bietul om credul în perversiuni, curvie, desfrânări, lăcomie, trufie… Aceasta este explicaţia felului cum se instalează patimile în sufletul omului.

Omul care încearcă aici şi acum, într-un mediu determinat pe pământ, urgentă de a-şi SATISFACE dorinţa infinită printr-un obiect determinat (finit) ori printr-o persoană finita, se afla în primejdia de a se îmbolnăvi de una din cele trei boli mentale principale: psihoză, nevroza şi perversitatea. Aşa spun psihologii.

Viclenia demonului consta tocmai în aceea că depune toate eforturile pentru a se substitui el şi a înlocui cu prezenţa lui în conştiinţa omului acest dor imens după Tatăl Creator. Vrăjmaşul produce zgomot şi bruiaj în sufletul omului încât bietul om, neinduhovnicit, nici să nu ştie ce-i cu el, să nu-şi mai simtă dorul nespus, care-l soarbe, după veşnicia fericită.

Dorinţa infinită după dulceaţă sfinţeniei este înscrisă în om dintotdeauna, dar, zăpăcit de confuzii, el este împins şi înşelat s-o caute exagerat în dulceţile finite, în acest fel spurcându-le prin neînfrânare şi exagerare. Iar sugestiile demonice au un rol primordial în această povârnire a omului spre păcat. Numai Hristos ne mai poate salva din ghemul acesta cleios de plăceri, care ne acaparează silnic şi vrea să înlocuiască pervers dorul nostru infinit după Creator.

Atâta timp cât omul nu conştientizează că dorinţa lui infinită este spre îndumnezeire, omul se pierde în toate plăcerile lumeşti.

Cei care îşi închipuie că s-au „deşteptat" şi că sunt liberi, fiindcă s-au eliberat de nevoia de a se închina lui Dumnezeu, sunt propriile lor victime. Pentru că dorinţa infinită de îndumnezeire, înscrisă în om, este un dat fiecăruia precum moartea: nu scapa nimeni de ea, nimeni nu beneficiază de extrateritorialitate. Psihologii spun că, „atât timp cât va exista inconştientul ca parte din fiinţa omului, omul va fi o fiinţă incompletă". Şi „atât timp cât omul rămâne o fiinţă incompletă, el are dorinţa de sacru, deci are nevoie de religie", prin care să-şi umple

dorul de Dumnezeu, de care nici nu-şi dă seama cât îi este de dor.

Închinătorii lui satan încearcă să umple această dorinţă după sacru cu prezenţa nesănătoasă a demonului în cultul lor religios, manifestata şi prin ura faţă de creştini. Omul are sau un dumnezeu sau un idol. Pe aşa-zişii atei ar trebui să îi numim, mai adecvat, „închinători la idoli" iar pe comuniştii criminali îi putem numi închinători ai lui satan.

(61) Credinţa, nădejdea şi dragostea nu au fost „impuse" oamenilor ci le-au fost dăruite la creaţie, deoarece Dumnezeu Creatorul ştie cel mai bine ce-i trebuie omului ca să fie fericit…

(62) Opresiunile statului şi uciderile stimulează împotrivirea şi duc la instalarea unui duh de vrajbă, prielnic lucrării duhurilor rele. Ura dintre oameni e o condiţie necesară pentru instaurarea împărăţiei lui Antihrist. Deşi vorbeşte necontenit de toleranţă, de fapt îşi ascute săbiile urii şi ale măcelului.

(63) Şi în Protocolul de la Toronto, ed. Samizdat, se vorbeşte de metodele de corupere definitivă a omenirii, de pervertirea tineretului spre libertinaj şi sexualitate, de spulberarea şi dispariţia familiei, de distrugerea naţiunilor-state prin surparea societăţii, pentru că Naţiunile Unite să-şi poată instaura GUVERNAREA să asupra lumii, adică Guvernul Mondial anticreştin… în atingerea acestui scop este folosit mijlocul cel mai scârbos şi blestemat, adică minciuna – însuşirea spurcata a spiritului răului.

Cei ce dirijează lumea la ora actuală, grupul celor 6.6.6. Reprezentat de cei înalţi responsabili ai finanţelor internaţionale conlucrează cu Lucifer la GUVERNRAREA lumii, se ajută reciproc! Unde-i unul nu-i putere, unde-s doi, (omul decăzut unit cu Lucifer), puterea creşte spre distrugerea Bisericii lui Hristos şi spre prăbuşirea omenirii. Asmuţiţi şi întărâtaţi de demoni nenumăraţi oamenii au ajuns să accepte să-şi nimicească valorile creştine autentice, respectate sute de ani de strămoşii lor.

Creştinilor drept măritori, oare noi ce vom face? Vom continua să dormim? Oare, vom trece şi noi în tabăra umaniştilor ecumenişti tăbăciţi de confuziile relativităţii adevărului, în care nu mai cred, şi de compromisurile pe care le-au făcut cu sugestiile drăceşti? Mai bine să alergăm la picioarele Crucii să ne plângem păcatele şi neputinţa, şi să ne unim cu Hristos, pentru martiriul grozav ce ne aşteaptă. Totodată, să ne rugăm după cum ne-a învăţat Părintele Arsenie Boca:

„învredniceşte-ne, Doamne, să fim martori mărturisitori martiri ai Dumnezeirii Fiului Tău pe pământ!”

(64) Toată această mascaradă dictatorială a societăţii civile, în care domneşte dictatura modei, a plăcerilor, a poftelor, a netoatelor porniri pătimaşe, a tuturor comodităţilor are ca scop distrugerea porunccilor Mielului! Relativitatea ideilor este cea mai mare capcană în care poate cădea mintea care abdica de la scara valorilor lui Hristos-Dumnezeu. Numai când renunţi la valoni creştine ale vieţii fără de moarte, şi ale tinereţii fără bătrâneţe, poţi cădea în prăpastia relativizărilor de orice fel, dobândind în final drept răsplată nebunia minţii, unirea cu demonii.

RELATIVITATEA IDEILOR este mediul diavolilor de introducere a unei alte ordini decât cea obştească, a Noii Ordini Mondiale anticreştine, care înseamnă dezordine, homosexualitate, răzvrătire faţă de ordinea instaurată de Dumnezeu, multă nesiguranţă şi îndoială. Relativitatea ideilor neagă însăşi existenţa lui Dumnezeu, a legilor Sale veşnice, neagă adevărul şi se naşte din domnia bunului plac, din confuzia patimilor şi din nebunia minţii, conducând la o şi mai mare nebunie, generalizată. O expresie cunoscută a acestei plăgi sociale, este mult discutata cugetare a lui Descartes: „Mă îndoiesc deci cuget. Cuget deci exist” folosită de fapt pentru a zăpăci cugetarea, şi a o arunca în relativism şi nihilism. Foarte bine limpezeşte această problemă cartea Părintelui Serafim Rose, Nihilismul.

(65) Doar o minte întunecată nu vede realitatea obiectivă şi trebuie să-şi creeze una subiectivă. Deoarece minciuna relativităţii ideilor a devenit dreptar prin filosofia contemporană, s-a ajuns la ora actuală că aproape toţi oamenii au mintea întunecată prin relativizarea teribilă care li s-a predat în şcoli şi academii. Aceştia nu mai sunt capabili să vadă realitatea înconjurătoare, de aceea umbla după un sistem propriu de gândire, nu după Adevăr.

Noi creştinii, însă, trebuie să ne ţinem de aceste cuvinte ale Mântuitorului: „Umblaţi cât aveţi Lumină ca să nu vă cuprindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge. Cât aveţi Lumina credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii” (Ioan 12, 35 – 36). Oamenii desparţimiti, liberi faţă de păcat, care nu simt nicio atracţie spre rău, au mintea curată, şi văd, de aceea demonii îi urăsc pe: „răsfăţaţii de creştini, care pururi petrec în Lumina lui Hristos”.

(66) Simultan cu formarea societăţii civile, bazate pe cultura

intelectului şi relativitatea ideilor, Lucifer concepe strategia de atac asupra MATERNITĂŢII, pentru că maternitatea înseamnă creşterea şi educarea în moralitatea creştină a urmaşilor. Femeia fecioară şi femeia mama, credincioase în Dumnezeu, sunt considerate „fortăreţe de neînvins". Câte fecioare şi mame mai ştiu azi ce valoare imensă reprezintă ele şi ce putere imensă au dacă-şi păstrează credinţa tare ca diamantul şi moralitatea neştirbită? Asupra fecioarelor şi mamelor îşi orientează el cu dibăcie şi precauţie toate atacurile. Dacă le-au distrus credinţa şi le-au zeificat INTELECTUL nu va fi greu să le distrugă curăţia de cristal a fecioriei şi fortăreaţa maternităţii, fluturând ademenitor teoriile nonconformismului şi liberalismului moral.

(67) În distrugerea femeii fecioare şi mame, şi a progeniturilor ei, copiii, care-l înspăimânta că ar putea deveni buni creştini, buni preoţi sau buni monahi, Lucifer se foloseşte de bărbat, pe care-l considera „material brut" şi „aliat", ştiind el prea bine ca asupra femeii, când a fost alungată din rai, s-a aruncat blestemul, să fie atârnătoare de bărbatul ei. („…" atrasă vei fi de bărbatul tău şi el te va stăpâni!" Fac. 3, 16). Ce nu vrea să-şi amintească vrăjmaşul este, ca Hristos-Dumnezeu a eliberat-o de acel blestem, încât femeia creştină cu o moralitate de oţel – prin puterea lui Hristos – poate crea caractere de oţel, gata de a birui prin nepătimire şi prin fermitatea virtuţii orice ispită perfida de corupere.

(68) În categoria acestor BĂRBAŢI, aliaţi ai diavolului, numiţi „material grosolan", „care cedează mai uşor ideilor nebuneşti", intra şi toţi capii marilor ideologii ateiste şi ştiinţific-materialiste: Kant şi Laplace, Darwin, Freud, Nietzsche, Sartre, Marx, Engels, etc. ca şi toţi savanţii materialişti, romancierii, poeţii, şi pictorii nonconformişti, care au considerat creştinismul ca pe o „dictatura decadenţă a moralităţii", căreia i-au întors spatele pentru a se arunca în braţele libertăţii anarhice de a face toate păcatele iadului.

Surprinzătoare prin noutatea lor pe linia directivelor luciferice din vedenie, sunt şi ideile „academicianului" roman contemporan Mihai Drăgănescu, care, în opera sa: „Inelul lumii materiale" (Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică. Buc., 1989) la pag. 219, afirmă: „este nevoie de o proiecţie filosofică care treptat să poată duce la un *MODEL ŞTIINŢIFIC al „ultimei realităţi"*. Conceptele pe care le foloseşte în cărţile sale ştiinţifice evita cu precauţie numele lui Dumnezeu şi indicarea lui Dumnezeu drept Creator a universului, înlocuindu-L cu

termeni savanţi ca „ortoexistenta”, „informaterie” = „câmp mental”, „fumatie” = sursa a energiei din univers şi rezervor material al lumii, modelul „ortofizicii”, modelul „inelului lumii materiale”, conceptul de „neformal”. Vezi şi Mihai Drăgănescu – Profunzimile lumii materiale, Buc. Ed. Politica, 1979; vezi şi Ştiinţa şi civilizaţie, ed. Ştiinţifică, şi Enciclopedică, Buc. 1984. De văzut şi Tehnologii pentru viitor lucrarea Problemele globale şi viitorul omenirii, Buc. Ed. Politica, colecţia „Idei contemporane”, 1982, unde Mihai Drăgănescu introduce pentru prima oară noţiunea de ARHEM = cvasistem din clasa sistemelor întredeschise care are proprietatea CONŞTIINŢEI. Conform teoriei lui omul este un arhem, societatea este un arhem.

De asemeni, poetul şi filosoful Lucian Blaga vorbeşte în termeni confuzi despre „Marele Anonim”, sub care denumire se poate ascunde foarte bine Lucifer.

Deoarece oamenii lumii în care trăim nu se închina toţi la acelaşi dumnezeu ci nu se închina Dumnezeului Creator, iar alţii uzurpatorului Lucifer-satan, aceste noi idei trebuie primite cu mult discernământ duhovnicesc pentru a anihila veninul şerpesc din ele, şi a păstra doar ce este cunoaştere curată a creaţiei desăvârşite a Sfintei Treimi – Dumnezeu.

(69) În Protocolul de la Toronto, la pag. 21, se vorbeşte astfel despre femeie: „Odinioară „Centru şi pivot al familiei”, femeia modernă (prin „pilula contraceptiva” care-i deschide calea spre „libertatea sexuală” fără consecinţe) va dori să-şi abandoneze rolul tradiţional, să se detaşeze de familie, şi să-şi trăiască viaţa conform cu aspiraţiile ei personale… Aceasta „eliberare sexuală” va reprezenta calea finală prin care vom face să dispară din „conştiinţa populară” orice referire la „Bine şi Rău”. Prăbuşirea acestei bariere religioase şi morale ne va permite să realizăm procesul falsei „Eliberări a omului de trecutul său”, „eliberare” care însă, în realitate, este o formă de sclavie profitabilă pentru „Planurile noastre Mondialiste” pe care urmărim să le punem în aplicare”.

Împinşi spre experienţele nefaste ale sexualităţii precoce şi ale avorturilor la cerere, ale anticoncepţionalelor şi divorţurilor, tinerii de ambele sexe se vor face vinovaţi de pervertirea de la naştere a progeniturii femeii sau chiar de stârpirea definitivă a acesteia, care-i provoacă atâtea „dureri de cap” lui Lucifer… După cum se poate uşor observa, Protocolul de la Toronto (1967 – 1985) şi vedenia Marşului

distrugătorului (1905) se explica una prin cealaltă, chiar dacă au fost dezvăluite în perioade diferite de timp, întrucât au fost concepute de aceeaşi minte nebună.

(70) În Planul Roşu citim: «Recunoaşterea legală a „divorţurilor", „avorturilor", a diverselor forme de homosexualitate, ne va ajuta să modificăm în profunzime bazele istorice ale „Dreptului Legal" al societăţilor pentru a împinge ansamblul indivizilor spre o RELAXARE GENERALĂ A MORAVURILOR, pentru a-i DIVIZA unii în raport cu alţii, pentru a DISTRUGE viitorul tineretului prin a-i DISTRUGE moralmente în urma experienţelor nefaste ale sexualităţii precoce şi ale avorturilor, ale alcoolismului, ale drogurilor diverse.

— Controlate la nivel mondial de ofiţerii noştri superiori din Lojile Internaţionale şi ale sinuciderilor, suicidul ajungând să fie considerat de către un tineret dezabuzat şi abandonat în voia lui însuşi, ca un sfârşit cavaleresc.» – extras din Protocolul de la Toronto. Ce monstruozitate! Ce urgie săpa la temelia societăţii umane! Iată inventată „filosofia pozitivă" a sinuciderii, a lui Emil Cioran, spre a umple iadul cu sinucigaşi... Şi cât de aclamat a fost şi este, pentru limbajul sau inteligent, sclipitor de negura, acest jalnic filosof al trufiei şi al sinuciderii, unealta criminală în mâna lui Lucifer... Şi câţi ca el, inventatori diabolici de „filosofii pozitive"... Pune pe gânduri şi „creaţia" savantului Mihai Drăgănescu cu „noua să filosofie pozitivă" prezenta în cartea „Inelul lumii materiale", (carte apărută în 1989 – sub comunism, la Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică prin bunăvoinţa Editurii Politice, cf. prefaţei cărţii). Cititorul luminat de Sfânta Treime-Dumnezeu descoperă în „noua filosofie" impusă de autor, o altă invenţie „pozitivă" a slugilor lui Lucifer, o ideologie raţionalist-umanista care continuă şi se sprijină pe ideile „teoriilor pozitive structurale" anterioare (Kant, Darwin, Marx, etc.), pe care însă le depăşeşte cu dibăcie introducând teoria „informaţiei din materia profundă = informateria" prin care se cauta misterul „ortosensurilor".

„Filosofia Inelului lumii materiale este rezultatul unei forjari materialiste a gândirii despre lume... Încrederea în principiul autoconsistenţei materiei, ca un postulat indus din experienţă ştiinţifică şi istorică a omenirii, încrederea în principiile materialismului dialectic şi istoric a dus la conceperea Inelului lumii materiale" ne spune autorul Mihai Drăgănescu. „Inelul" este conceput pe baza CREDINŢEI în principiile „ştiinţifice" ateiste. Noua „teorie"

introduce noi termeni ca: afiire, arhem (omul nu mai este un sistem ci un arhem), întredeschidere, fumatie şi informaterie, lume materială diferită de materie, mezobiont, ortoexistenta, ortosens, ortotron, subarhem, tensiune filosofică etc, termeni savanţi „născociţi pentru a MASCA „evidenta nebuniei". Cu aceşti termeni şi exprimări („fumatia şi informateria constituie matricea fundamentală a lumii") încearcă să ascundă şi să substituie lucrarea Sfintei Treimi care se face prin energiile Duhului Sfânt în lumea materială şi nemateriala, vie şi nevie, din întregul Univers. Tot prin aceşti termeni bombastici, slugile lui satan se chinuie să ascundă şi existenţa lui Lucifer, şi a legiunilor lui întunecate, ca principiu al răului; treptat ei vor încerca să scornească o spiritualitate a existenţei din care ni-l vor arunca în faţă pe Antihrist. O încercare în acest sens este şi cealaltă lucrare a „savantului academician" Mihai Drăgănescu: „Spiritualitate, informaţie, materie" apărută în 1988, la Editura Academiei Republicii Socialiste România. Deşi vă fi o spiritualitate a răului, întunecată, întrucât din ea lipseşte Dumnezeu, oamenii manipulaţi, cu mintea lor orbita de întuneric, o vor vedea luminoasă.

Deci, se cuvine să fie primite cu mare prudenţă orice noi Teorii ştiinţifice pozitive… fiindcă prin ele vor încerca treptat să ne fure sufletele pentru veşnicie. Marx, artizanul comunismului şi al ateismului ştiinţific, mărturiseşte într-o scrisoare trimisă lui Engels că a dat oamenilor să mănânce „gunoi şi rahat" prin teoriile lui sociale, socialiste, din „Capitalul", „Critică religiei", etc. Încă din şcoala Marx era poreclit de colegii săi cu apelativul „DISTRUGE" (vezi cartea „Marx şi Satan" de Richard Wurmbrandt). Am văzut, ca însuşi Lucifer recunoaşte că este o nebunie evidenta să nu crezi în Dumnezeu, Creatorul Atotţiitor, că e o idee ABERANTA. Iată cine a fost MARX, un mare asasin ideologic, un satanist antihrist…

Să revedem complotul ideologic al lui Lucifer asupra savanţilor Slavei Crucii şi ai Luminii, dezvăluit de Vedenia „Marşul distrugătorului":

„Voi (demonii) urmăriţi-i PAS cu PAS şi supravegheaţi-i neîncetat pe SAVANŢII înzestraţi cu talente şi genialitate. Aceştia sunt CEI ALES ŞI CEI MAI VALOROŞI dintre oameni – ei cercetează natura şi miraculoasele ei structuri şi forme, străduindu-se să pătrundă în TAINA VIEŢII intru SLAVA CREATORULUI şi a CUNOAŞTERII înţelepciunii Sale de neconceput".

Urmărindu-i „pas cu pas”, practic asaltându-i nevăzut cu fel de fel de sugestii, demonii au reuşit să-i deturneze pe aceşti valoroşi savanţi de la menirea şi ţelul lor, clar şi măreţ, de a-L face pe Dumnezeu atât de bine cunoscut omenirii încât credinţa omului să devină tare ca diamantul. Mai mult, spune Lucifer, prin sugestii bine ticluite l-a păcălit pe bătrânul savant şi l-a îndemnat să eXCLUDĂ din ŞTIINŢA credinţa în CREATORUL Universului…

Însă oamenii de bună credinţă ştiu că şi savanţii se împart în două categorii:

— Savanţi de bună credinţă, oneşti, luminaţi, cu sufletul curat, pasionaţi; şi.

— Savanţi vânduţi diavolului şi banului, gata să mintă, să ascundă adevărul sau să-l falsifice;

De asemenea, este bine ştiut că numele şi descoperirile unor valoroşi savanţi au fost în mod special folosite şi interpretate tendenţios înspre susţinerea ateismului, evoluţiei, şi materialismului, chiar dacă acei savanţi minunaţi erau creştini credincioşi şi s-au opus în timpul vieţii lor interpretărilor eronate ale operei lor. Despre marele fiziolog rus Pavlov I.P. (1849 – 1936), se ştie că se spovedea regulat, săptămânal, chiar şi în perioada comunistă, respectându-l cu multă dragoste pe duhovnicul său. Şi cât s-au folosit ateii de descoperirea acestui savant asupra reflexelor condiţionate, pentru a susţine animalitatea omului şi faptul că se trage din maimuţa… nebunie pe care o mai susţin şi azi, elevilor predându-li-se chiar şi în anul 2008, la disciplină Biologie, ca omul a evoluat ca un animal superior dintr-o specie anume de maimuţe… Şi că nu are nimic dumnezeiesc în el, ci el, omul, îşi este propriul său dumnezeu…

(71) Apostolii SAVANŢI ai diavolului – care stăpânesc majoritatea minţilor – sunt savanţii de rea-credinţa, raţionalisti-umanisti, ateişti, liber-cugetători sau nonconformişti, mai vechi şi mai noi. Dintre aceşti savanţi, cei contemporani sunt experţi în ORTOFIZICA, nou domeniu al filosofiei, care se bazează pe materialismul dialectic dar căuta să facă loc şi fenomenelor oculte şi aşa-zis paranormale atât de respinse înainte vreme de materialism. Acest nou domeniu de studiu – Ortofizica (o altă găselniţa bine ticluita) – elaborează un model al profunzimilor lumilor materiale, model care explica (printr-o mulţime de presupuneri ca vai de capul lor, de greoaie ce sunt) cum se poate trece de la materia profundă la

particulele elementare şi la apariţia unui univers. Ortofizicienii cred în ORTOEXISTENTA care reprezintă „existenţa din afara universului, din care universul provine", după cum explică profesorul Mihai Drăgănescu în lucrarea sa „Inelul lumii materiale" op. cit. Pag. 438.

Cu adevărat drăcească şi aberantă este scorneala ca „universul provine din ortoexistenta" şi nu este creaţia lui Dumnezeu. Şi aceasta scorneală îl demasca şi pe cel ce a elaborat-o, ca fiind un fidel apostol savantal lui Lucifer…

(72) Lumea nevăzută nu poate fi contestată. Dar când intervine credinţa în arătările duhurilor nevăzute care sunt de fapt draci, intervine confuzia, neclaritatea şi deci îndoială. Aşadar contactul, deşi real, al credinţelor orientale cu lumea nevăzută, este de fapt cu demonii şi duce la necredinţa, la încadrarea lumii nevăzute în ordinea lumii văzute (exemplu: reîncarnarea). Totodată, contactul cu duhurile rele nevăzute duce la înrâuriri vătămătoare.

(73) Masoneria a fost anatemizata de Biserica Ortodoxă Romană în 1937 şi de cea a Greciei în 1933, ca una ce se împotriveşte credinţei.

(74) Omul are nevoie să ţină contactul cu lumea cealaltă, căci lumea văzută îl plictiseşte într-un târziu pentru că el e şi material, dar şi nematerial. Plictiseala este un moment al vieţii ce pare banal, dar tocmai atunci când lumea materială ne plictiseşte iese la suprafaţă dorul nostru infinit după sacru, după Cel Preasfânt, după binele veşnic şi absolut.

Este recomandat a se citi această vedenie cu multă atenţie, şi a se uni înţelegerea ei cu citirea „Protocolului de la Toronto" („Protocolul de la Toronto – 6.6.6.

— Complotul organizaţiei naţiunilor Unite pentru instaurarea noii ordini mondiale" a ziaristului canadian Serge Monaste (care ulterior a fost gait asasinat), apărută la ed. Samizdat în 1995), care conţine cele două proiecte mondialiste distrugătoare: Planul roşu şi Aurora Roşie. Ambele sunt roşii de sângele mulţimilor de oameni ucişi pentru realizarea Guvernării Mondiale, pentru Instaurarea Noii Ordini Mondiale anticreştine şi în final pentru dominaţia pe faţă prin Antihrist a lui Lucifer-Satan asupra omenirii distruse…

Dar, Hristos a înviat! Hristos ne aşteaptă pe fiecare să-l deschidem uşa inimilor noastre… Cu El în inima nu avem de ce ne mai teme… Războiul mondial, văzut şi nevăzut, de fapt împotriva Lui Iisus

Hristos se poartă şi împotriva urmaşilor Lui, şi este în ansamblul lui un război religios, oricât de absurdă ni s-ar părea această afirmaţie.

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

† † †

ATENŢIONARE IMPORTANTA

Asupra moralei raţionaliste

(Adevărul este absolut, nu relativ!)

Pline sunt rafturile librăriilor şi bibliotecilor cu nenumărate cărţi ale literaturii ştiinţifice moraliste, cu conţinut estetic şi etic, sau romane ale literaturii de divertisment, universale. Găsim în ele afirmaţii ce par a fi „de bun simţ şi de răspundere şi învăţătura", afirmaţii înflăcărate, pline de idealism şi entuziasm, atrăgătoare prin aspiraţiile înalte pe care le propun şi care reuşesc să aprindă intelectul şi chiar sufletul, însă foarte greu sesizam modul exagerat şi nenatural în care o fac. Deşi par că glorifica binele, preamăresc adevărul şi proslăvesc dragostea, aceste idealuri care o clipă ne însufleţesc sunt însă imposibil de nerealizat; de aceea ne lasă un gol neaşteptat în inima însoţit de-un sentiment acut de neîmplinire. De ce trăim aceasta decepţie? Pentru că acele aspiraţii strălucit înfăţişate sunt doar nişte biete iluzii, sărmane forme fără fond, binele lor este sec, adevărul lor este sterp fără de Hristos-Dumnezeu, iar ceea ce se numeşte dragoste în ele este o supra-idealizare a unor senzaţii şi simţăminte neclare şi neroditoare. Toate acestea sunt o înşelare; este o literatură cu un puternic caracter raţionalist umanist, din duhul cărţilor reieşind că scriitorii sunt adepţii moralei raţionaliste aride, concepută de Lucifer şi dezvăluită în vedenia prezentată anterior.

Este momentul, ca toţi creştinii să ne dezmeticim din minciuna „atrăgătoarei morale umanist-rationaliste", comunist-ateiste, moartă prin ea însăşi şi prin inventatorul ei.

Morala raţionalista, morala intelectului, amesteca binele trunchiat şi adevărul denaturat, falsificat, cu răul deghizat, şi prin aceasta este înjositoare şi distrugătoare sufleteşte pentru omul care o îmbrăţişează.

Creştinul se cuvine a face o deosebire netă şi fermă între morala creştină – hristica, care-L are pe Hristos-Dumnezeu în centrul ei şi al cărei izvor este în Dumnezeu – Tatăl, şi aşa-zisa morala raţionalistaumanist-ateista sclipitoare şi ispititoare dar stearpă, oarbă,

fără sens şi fără miez, ucigătoare, izvorâtă din întunecimile luciferice, o cumplită deghizare a lupului satanist în miel blând.

Morala raţionalista fără de Dumnezeu – inventată de Lucifer, îl are pe omul doborât de patimi în centrul ei. De aceea este moartă şi omoară sufleteşte pe cel care-o îmbrăţişează. Ea este o cvasi-morala, este trufaşă, seacă, fără putere de a rezista eficient în faţa răului. Chiar dacă cuprinde norme ce par valoroase şi precepte atrăgătoare, când însă încerci să le împlineşti, constaţi cu nemulţumire cum aluneci într-o făţărnicie degradantă. Este cvasi-morala care încearcă cu viclenie să se substituie MORALEI CREŞTINE.

Scopul final urmărit de slugile moralei raţionaliste este să aducă un total dispreţ asupra Moralei, de orice fel ar fi ea, şi să-l înjosească pe om.

Aici e marea viclenie şi marea DEGHIZARE, ca şi marea victorie a răului. Cu o astfel de morală raţionalista care amestecă binele trunchiat cu răul deghizat, predată în şcoli, predicata de literatură ultimelor secole şi aflată la baza „DREPTURILOR OMULUI", s-a umplut lumea actuală de corupţie, iar răutatea, întinzându-se ca o lepră, acoperă omenirea dezonorată.

Într-o totală opoziţie, Morala Creştină este vie şi da viaţa. Ea este singura MORALA AUTENTICĂ pentru că izvorăşte de la Dumnezeu, Creatorul ei. Ea – şi are temelia pe jertfă supremă a fiului lui Dumnezeu. Hristos-Dumnezeu, Cel cu Cruce, da viaţa şi putere moralei creştine.

Hristos este în întregime Binele şi Adevărul absolut, Dragostea desăvârşita şi Izvorul Dragostei, întruchiparea moralei, unitatea tuturor virtuţilor. Primit prin credinţă şi prin Tainele Bisericii în suflet, Iisus Hristos aprinde dragostea în inima şi reface omul deplin dacă omul îşi supune voinţa poruncilor Lui şi trăieşte cu bucurie Fericirile (Matei 5, 3 – 12) aduse de El.

Doar Iisus Hristos, Cel cu Cruce, este Adevărul, şi dacă toţi am fi luptat de la începutul vieţii noastre pentru El şi l-am fi împlinit Evanghelia Lui, pe viaţa şi pe moarte, azi omenirea n-ar mai fi înjosita, nu s-ar mai naşte monştri pe pământ căci nu ar mai exista vicii şi păcatul ar fi fost demult învins!!! Misiunea Adevărului este misiunea lui Iisus Hristos. El a lăsat-o urmaşilor Lui, creştinilor, celor care vor să trăiască în Adevăr şi pentru Adevăr!

Să nu ne lăsăm înşelaţi! Adevărul este absolut, desăvârşit!

Adevărul are o existenţă obiectivă, independentă de voinţă, de raţiunea şi de simţurile noastre imperfecte, relative. Să nu cumva să acceptăm sugestia dizolvanta că adevărul este relativ! Şi să nu credem în relativitatea adevărului! Minciuna găseşte în adevăr cel mai mare duşman, pe care-l urăşte de moarte şi cauta pe orice cai să-l întunece. Această mare minciună, că adevărul e relativ, primită în suflete are puterea de a le ucide. Soluţia: să ieşim din confuzie!

Numai PERCEPŢIA adevărului poate fi relativă, nedesăvârşita, aproximativă, după cât de nedesăvârşita este mintea care-l primeşte.

Modul în care fiecare om percepe adevărul poate depinde de condiţiile în care trăieşte sau de situaţia în care se afla la un moment dat. Depinde şi de aparatul care recepţionează adevărul, de cât de sănătoasă şi limpede este mintea care-l primeşte. O minte oarbă prin confuzie şi compromisuri, sau întunecată de păcate şi patimi, o minte murdară, sau bolnavă, nu va vedea vreodată adevărul curat, total, întreg, aşa cum este el.

Să depunem deci sârguinţă şi bună voinţa în Duhul cel bun, al lui Hristos – Cel cu Cruce.

— Ca să putem înţelege cu tot discernământul ca relativa este numai percepţia adevărului, iar adevărul este absolut, infinit, total, desăvârşit.

† † †

(1 Ioan, cap.4)

1. Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci cercaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulţi proroci mincinoşi au ieşit în lume.

2. În aceasta să cunoaşteţi duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte ca Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu.

3. Şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care aţi auzit că vine şi acum este chiar în lume.

4. Voi, copii, sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi biruit pe acei proroci, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume.

5. Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume şi lumea îi asculta.

6. Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaşte pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din această cunoaştem Duhul adevărului şi duhul rătăcirii.

7. Iubiţilor, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este

de la Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu.

8. Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.

9. Intru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, ca pe fiul Său cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viaţa să avem.

10. În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre.

11. Iubiţilor, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi, şi noi datori suntem să ne iubim unul pe altul.

12. Din această cunoaştem că rămânem în El şi El întru noi, fiindcă ne-a dat din Duhul Său.

13. Şi noi am văzut şi mărturisim ca Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii.

14. Cine mărturiseşte ca Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne întru el şi el în Dumnezeu.

15. Şi noi am cunoscut şi am crezut iubirea pe care Dumnezeu o are către noi. Dumnezeu este iubire şi cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne întru el. (1 Ioan, cap.4)

† † †

TRĂIM „LIPSIŢI DE BUCURIA
VEDERII LUI DUMNEZEU”.

Pietrificaţi în îndărătnicia inimii, învârtoşaţi în nepocainta, cu sufletul lovit, ucis, am ajuns cumplit de nesimţitori. Zdrobindu-ne de zidul păcatului în tot mai mare sfărâmare ne aflăm, cu dragostea încovoiata spre lume şi spre trup, robi încătuşaţi sub ascultare străină şi duşmana… Deşi robia ne îndoaie, iar în adâncul sufletului nostru se căscă un gol imens care ne soarbe în dorul sau infinit după sfinţenie, nu mai dorim eliberarea ce ne-o oferă Jertfă pe Cruce a Fiului lui Dumnezeu. Apare întrebarea: – DE CE nu ne interesează vestea bună a Sfintelor Sale Evanghelii care aduc cu adevărat mântuirea?

— PENTRU CĂ atât de mult ne-am împietrit încât chiar dacă încă mai simţim câtă amărăciune cuprinde viaţa noastră lipsită de FERICIREA care izvorăşte doar din Dumnezeu, nu mai avem puterea unei întoarceri şi schimbări totale.

Pentru a ne topi învârtosarea şi a ne da putere, ne vine în ajutor

Sfânta Scriptură şi Biserica cea Una, prin Sfintele ei Taine, dintre care Sfânta Spovedanie făcută cu durere şi din adâncul sufletului eliberează fiinţa creştinului de demoni şi de întuneric. Totodată, atâtea mărturii ale Sfinţilor aşteaptă să le urmăm exemplul eliberator, numai să vrem şi să alegem a petrece timpul scurt ce ne-a rămas în compania lor. Să nu respingem chemarea lui Hristos pe care ne-o face necontenit prin gura şi braţele iubitoare ale Sfintei Sale Biserici, să mergem la duhovnici ca să primim nu numai iertare pentru rătăciri ci şi binecuvântare, şi să găsim salvarea de atacurile duhurilor demonice.

[1] Notele din text indicate cu cifre între paranteze, şi desfăşurate la sfârşitul materialului, precum şi subsolurile, sunt adăugate de editorii acestei ediţii, în speranţa să ajute la o mai bună înţelegere a subtilităţilor planului diabolic aplicat deja asupra întregii omeniri. De asemenea, tot ce este întărit cu litere îngroşate sau majuscule, cu sublinieri, sau este aşezat între paranteze rotunde, pătrate sau acolade, sunt adăugiri ale editării acesteia, din dorinţa de a face cât mai deplin înţeles mesajul de alarmă, al vedeniei. Planul descoperit de aceasta vedenie este cheia care explica tot ceea ce părea de neînţeles în lumea în care trăim.

[2] Să fie oare CULTURA laică, profana, raţionalista, materialist-dialectica, ateista, raţionalist-ştiinţifică, filantropica şi umanista, comunistă, comunitarista, globalista, internaţionalistă, toată cultura care se învaţă pe băncile Colegiilor şi Universităţilor lumii şi ne inunda vieţile prin mass-media, ca şi toate curentele artistice progresiste, moderniste, nonconformiste, liber-cugetătoare, să fie toate aceste CULTURĂ proprie a lui LUCIFER??? Dacă e aşa, atunci să fim atenţi cu ceea ce învăţăm noi şi copiii noştri, în şcolile laice şi chiar teologice, că ne întunecam minţile şi ne terfelim sufletele!!!

[3] Fraze aproape identice, uluitoare prin asemănare cu planul lui Lucifer, găsim şi în lucrarea: „Protocolul de la Toronto – 6.6.6.

— Complotul organizaţiei Naţiunilor Unite pentru instaurarea noii ordini mondiale" a ziaristului canadian (asasinat) Serge Monaste, apărută la editura Samizdat în 1995, carte interzisă acum de la vânzarea liberă. În cartea sa, ziaristul dezvăluie în principal două proiecte mondialiste distrugătoare: „PLANUL ROŞU" (24 iunie 1967) care are ca scop „Genocidul vitalităţii în favoarea rentabilităţii oculte" şi „AURORA ROŞIE" (24 iunie 1985) care are ca scop: „Înfiinţarea

Ocultei Mondiale”. Dezvăluirea conspiraţiei este şocantă, şi este însoţită cu documente de avertizare asupra primejdiei care s-a abătut peste omenire. De la pag. 40, paragraf 26, citam: „Cine va putea să ne bănuiască? Cine va putea să aibă vreo suspiciune cu privire la mijloacele folosite? Aceia care vor îndrăzni să se ridice împotriva noastră, difuzând informaţii privitoare la existenta şi la conţinutul „conspiraţiei noastre”, vor deveni suspecţi în ochii autorităţilor şi ai populaţiilor din naţiunile lor. *Graţie dezinformării*, *minciunii*, *ipocriziei şi individualismului pe care le vom fi creat în sânul populaţiilor naţiunilor-state*, *omul va fi devenit un duşman al omului*. Astfel, aceşti „indivizi independenţi”, care sunt cu atât mai periculoşi pentru noi tocmai din cauza libertăţii lor, vor fi consideraţi de ceilalţi ca fiind inamici, nu eliberatori”. („Individ independent şi liber”, deci periculos pentru conspiratorii satanişti, este orice om care nu vrea să-şi vândă sufletul diavolului, orice creştin liber faţă de păcat, care se sustrage sugestiilor şi ispitelor diavoleşti şi iubeşte binele, frumosul moral, dreptatea şi adevărul. Pe aceştia i-au ucis mişeleşte comuniştii în puşcăriile lor demonice; aceştia, şi toţi cei ca ei, sunt şi vor fi martorii mărturisitori ai dumnezeirii Fiului lui Dumnezeu pe pământ.)

Numai lucrând cu puterea necuraţilor demoni, nevăzuţi, conspiratorii mascaţi în eliberatori au putut ajunge atât de departe în devastarea omului şi a omenirii. Cel care citeşte „Protocolul de la Toronto” remarca asemănarea izbitoare între planurile Naţiunilor Unite şi planul diavolului dezvăluit de aceasta vedenie, revelata în Rusia înainte de anul 1905.

[4] Părintele Serafim Rose, (n.1934 – †1982), a recunoscut ca mulţimea anilor petrecuţi pentru studii în şcoală şi în Academiile americane nu l-au ajutat decât să gândească cât mai neclar cu putinţă, deci l-au îndepărtat de Adevăr. De la convertirea să ia Ortodoxie şi până înaintea morţii sale a trăit cu un puternic sentiment al URGENTEI pentru avertizarea oamenilor asupra primejdiei care se apropie vertiginos şi care constă în supunerea desăvârşită a omenirii sub puterea demonică ascunsă în lucrarea masoneriei, a comunismului şi comunitarismului internaţionalist. Vezi cartea: Ierom. Damaschin, „Viaţa şi lucrările Părintelui Serafim Rose”, ed. Cartea Ortodoxă, Buc. 2005.

[5] De mai mult de un secol, printr-un complot ideologic, omenirea este supusă unui bombardament cu idei dizolvante,

corozive, care atacă însăşi principiile fundamentale ale vieţii şi moralei, urmărind sclavia spirituală prin spălarea creierului. Iar sloganul „planeta se grăbeşte" ascunde în el graba nebună a lui satan – Lucifer, de a ajunge la cârmă omenirii spre a o supune desăvârşit răutăţii lui.

[6] Lucifer, Tatăl Minciunii, numeşte marea lui MINCIUNĂ, grosolană să mISTIFICARE şi mârşava să dEGHIZARE drept: „Înţelepciunea prezicerii din Eden", iar pe neascultătoarea Eva o lăudă apreciind-o ca „femeie ascultătoare". E de la sine înţeles că şi toate feţele şi femeile moderne, nonconformiste, ucigaşe de copii (avortoare), iubitoare de discoteci şi crâşme, de desfrâu şi moda, sunt mult plăcuţe de diavol.

[7] Este cutremurătoare neruşinarea lui Lucifer cu care impietează frumuseţea vieţii şi valorile ei: curăţia, neprihănirea, smerenia; cu cât cinism şi obrăznicie le numeşte: slăbiciuni, şovăieli şi servilism. Şi câţi oameni astăzi au aderat nebuneşte la această batjocorire a normalităţii şi sfinţeniei! De aceeaşi cutezanţă şi tupeu sunt impregnate teoriile şi filosofia lui Emil Cioran şi a lui Marx, întru totul servind lui satan. Marx chiar recunoaşte într-o scrisoare trimisă lui Engels ca în scrierile sale „a dat omenirii să mănânce rahat şi gunoi".

[8] Lucifer este cel mai mare psiholog dar şi mare pisălog pe capul omului…

[9] Chemarea demonică de a se îmbăta cu toate spurcăciunile „unei vieţi senzuale, neruşinate şi captivante" este insinuanta, adică obraznică, şi o descoperim şi în „Planul roşu" dezvăluit de Protocolul de la Toronto, din care citam, de la pag. 30, paragraf 1.: Pentru a netezi drumul spre naşterea „Guvernului Mondial"… vom amplifica „Societatea plăcerilor" care ne-a fost atât de profitabilă până în prezent. Cu tehnica „Video", pe care am finanţat-o, vom finaliza pervertirea morală a tineretului. Îi vom oferi posibilitatea de a-şi satisface de-acum încolo, toate instinctele. O fiinţă posedată de simţuri şi ajunsă sclava acestora, după cum ştim, nu are nici idealuri, nici forţa interioară pentru a apăra pe oricine sau orice. Omul respectiv este un „individualist" prin definiţie, reprezentând candidatul perfect modelabil dorinţelor şi priorităţilor noastre (mondialiste). „Planul Roşu" şi „Aurora Roşie" par a fi născute din acest plan diabolic ancestral conceput de Lucifer în iad şi redat, cu toată strategia şi

tactică lui, în această vedenie revelata în 1905. Să înţelegem, oare, că Organizaţiile Naţiunilor Unite sunt sataniste, slujitoare şi închinătoare direct lui satan? Şi ca satan – Lucifer este sfătuitorul şi dumnezeul lor?

[10] Demonii ei înşişi se numesc nebuni deci aşi recunosc nebunia, dar, încăpăţânaţi fiind, se menţin în ea. Lucifer este primul nebun şi primul mincinos, tatăl minciunii şi al nebuniei.

[11] Protestanţii care s-au rupt de biserica catolică sunt divizaţi la nesfârşit. Nu au reuşit încă să fărâme Biserica Ortodoxă, dar au reuşit să-i dezbine pe ortodocşi între ei.

[12] Aceasta batjocorire a conştiinţei, a moralităţii, a sfinţeniei şi curăţiei vieţii o întâlnim azi la tot pasul, în toate găştile tinerilor dar şi în colectivităţile maturilor.

[13] Lucifer a substituit idealului de martir pentru Hristos, idealul fals de: martir şi erou modern de dragul fericirii sociale, fericire obţinută prin crime şi ticăloşii. Ei sunt aşa-zişii martiri ai civilizaţiei, mucenicii desfrâului, care se jertfesc pentru aşa-zisele drepturi ale omului la libertate anarhica, la vicii şi dezmăţ.

[14] Ei sunt martirii civilizaţiei, mucenicii desfrâului (Oscar Wilde, Edgar Alain Poe, etc.), care se jertfesc pentru drepturile omului de a-şi satisface toate poftele pătimaşe; ei vor să instaureze „domnia bunului plac" şi a lui „fac ce vreau, ţie ce-ţi pasă!?". Printre ei sunt şi eroii moderni ai tuturor revoluţiilor anarhiste „progresiste", la monumentele cărora copiii noştri neştiutori depun flori. Scoală, neştiutoare şi ea, în inconştienţă ei de sclavă a puterii mondiale, depune eforturi pentru a le întuneca minţile de când sunt mici, crezând naiv că-i luminează.

[15] Femeia este ţinta principală a atacurilor demonice, pentru a o împinge a se lepăda definitiv de credinţă lui Dumnezeu. Criminală, ucigaşa a propriilor copii, sau tăvălindu-se în tot felul de păcate (hula, trufie, moda, desfrâu, beţie, droguri, etc.), de va mai aduce totuşi pe lume copii, bineînţeles că aceştia vor fi după chipul şi asemănarea ei, necredincioşi – nonconformişti, întunecaţi, trufaşi, pervertiţi de la naştere, mici „diavoli hulitori de Dumnezeu", care vor ajuta demonii, prin răutate şi patimi, la surparea omenirii în haos şi anarhie, şi în final cu toţii vor umple iadul… Părintele Arsenie Boca îi spunea în anul 1944 unei profesoare care la 28 – 30 ani nu se putea căsători: „Nu mai e vreme de căsătorie, dar până la sfârşitul veacurilor s-or însura şi mărită, iar tot ce se va naşte din voi va fi diavol hulitor de Dumnezeu".

Tragic avertisment!!!

[16] Atenţie! Bărbatul corupt este sprijinul diavolului, îi alungă demonului frica de Dumnezeu. Necuratul se bizuie pe „sexul masculin” în care vede un aliat de nădejde. Cu bărbatul în ajutor, Lucifer e sigur de reuşita planului lui de corupere a omenirii, e convins că prin bărbat va îngenunchea femeia fecioară şi femeia mama în mocirla păcatului, îi va distruge progenitura, şi va răpi omenirea din mână bună a lui Dumnezeu.

[17] Însuşi Lucifer, marele impostor, recunoaşte cât de aberantă este ideea deplinei egalităţi a bărbatului cu femeia, de aceea le impune slugilor sale să găsească „ceva anume” prin care să susţină această mare minciună.

[18] Demonii sărbătoresc distrugerea credinţei în Dumnezeu drept TRIUMFUL lor total asupra Intelectului Uman!!! Diavolul este cel mai mare profesor în capul necredinciosului şi-l conduce prin toate „prăpăstiile”… În mintea din care Dumnezeu lipseşte, diavolul este stăpân. Astăzi, prin înmulţirea fărădelegii, necredincioşii conduc lumea apropiind ISTORIA de FINALUL prielnic demonilor, de GUVERNAREA lor asupra lumii după cum ei înşişi se lauda!!!… Prin ei, conduce însuşi Lucifer… Dar creştinii drept-credincioşi sunt optimişti, Hristos-Dumnezeu Cel cu Cruce le-a făgăduit că nu-i va părăsi, că va fi cu ei până la sfârşitul veacurilor!

[19] Aflăm de aici că şedinţele de spiritsm sunt unele din ritualurile lojilor masonice.

[20] E vorba de credincioşii fideli Mielului, care acceptă totuşi a participa la această experienţă nefastă a întunericului de dragul salvării acelor savanţi rătăciţi şi corupţi, implicaţi în spiritism. Prin credinţa lor ei pot fi un pericol pentru şedinţele spiritiste, în clipa în care l-ar chema pe Hristos cu rugăciunea minţii.

[21] Demonii nu pot învia morţii, ci doar creează iluzia învierii morţilor…

[22] Cartea facerii, crearea lumii şi omul începuturilor este scrisă de părintele Serafim Rose, şi apare sub îngrijirea părintelui Damaschin.

[23] În România, prima universitate s-a ridicat la Iati, în 1860, iar la Bucureşti în 1864. În Transilvania, prima universitate este cea din Cluj, din 1881.